

ผลของโปรแกรมการควบคุมตนเองต่อการลดพฤติกรรม
ไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

โดย

นายพิเชษฐ์ ศรีอ้นนัต

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ
ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2549
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**THE RESULT OF SELF CONTROL PROGRAM TO REDUCE INATTENTIVE
LEARNING BEHAVIORS OF HEARING IMPAIR STUDENT**

By

Pichet Srianan

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

A Master's Report Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

MASTER OF EDUCATION

Department of Psychology and Guidance

Graduate School

SILPAKORN UNIVERSITY

2006

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้สารนิพนธ์เรื่อง “ ผลของโปรแกรม การควบคุมตนเองต่อการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ ยิน ” เสนอโดย นายพิเชษฐ ศรีอนันต์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย ชินะตั้งกูร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

ผู้ควบคุมสารนิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข

คณะกรรมการตรวจสอบสารนิพนธ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

..... ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร.นงนุช โรจนเลิศ)

...../...../.....

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรรัตน์ บุรณวัฒน์)

...../...../.....

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข)

...../...../.....

47261415 : สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

คำสำคัญ : โปรแกรมการควบคุมตนเอง / พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน /นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

พิเชษฐ ศรีอนันต์ : ผลของโปรแกรมการควบคุมตนเองต่อการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. อาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์ : ผศ.ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข. 60 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการควบคุมตนเองต่อการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ประจำปีการศึกษา 2549 จำนวน 1 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างเจาะจง (Purposive Sampling) ดำเนินการทดลองโดยใช้วิธีการทดลองแบบรายกรณี (Single Subject Design) ซึ่งประกอบไปด้วยขั้นตอนการทดลอง 3 ขั้นตอน ดังนี้ ระยะเวลาของพฤติกรรม (Base line) ระยะเวลา 2 ระยะเวลาทดลอง (Treatment) ระยะเวลา 3 ระยะเวลาถอน (Withdrawal) ระยะเวลาในการทดลอง 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย โปรแกรมการควบคุมตนเองและแบบสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าความถี่และค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ตลอดการทดลองทั้ง 3 ระยะ

ผลการวิจัยพบว่า การใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ โดยพบว่าคุณค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของการทดลองในระยะที่ 1 มีค่าเท่ากับ 12.25 ครั้ง และในระยะที่ 2 ซึ่งเป็นระยะที่ใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 8.56 และในระยะที่ 3 ระยะเวลาถอน มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.85 ครั้ง

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2549

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์.....

47261415 : MAJOR : SPECIAL EDUCATION PSYCHOLOGY

KEY WORD : BEHAVIOR MODIFICATION / INATTENTIVE LEARNING BEHAVIOR / SELF CONTROL PROGRAM / HEARING IMPAIR STUDENT

PICHET SRIANAN : THE RESULT OF SELF CONTROL PROGRAM TO REDUCE INATTENTIVE LEARNING BEHAVIOR OF HEARING IMPAIR STUDENT. MASTER'S REPORT ADVISOR : ASST. PROF. NUANCHAVEE PRASERTSUK ,Ph.D. 60 pp

The purpose of this Master's Report was to study the result of self control program to reduce inattentive learning behavior. The experiment was a single subject design. Subject was a Matthayomsuksa 5 student with hearing impairment in Thungmaharmak school for the Deaf recommended by the classroom teacher and the researcher's observation. The experiment procedure was divided into 3 phases in the normal classroom environment. In the first phase which took 2 weeks were a baseline period. The second phase was the experimentation period which the subject was treated by prompt with self control program for 8 weeks. In the third phase which also took 2 weeks was a withdrawal of self control program. The experimentation was conducted with in a period of 60 minutes for 4 periods each week.

The instruments used to collect data were the self control program designed in accordance with the subject's inattentive learning behavior and recording form to record an inattentive learning behavior. Data were analyzed by frequency and mean (x).

The result found that the subject's inattentive learning behavior after treated with self control program reduced as compared among the baseline period (x = 12.25), during the experimentation period (x = 8.56) and the withdrawal period (x = 4.85).

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

Department of Psychology and Guidance Graduate school, Silpakorn University Academic Year 2006

Student's signature.....

Master's Report Advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.นงนุช โรจนเลิศ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรรัตน์ บุรณวัฒน์ อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่ได้กรุณาสละเวลาช่วยให้คำแนะนำ และดำเนินการตรวจสอบ แก้ไขเพิ่มเติม ให้สารนิพนธ์เสร็จสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ลิขิต กาญจนภรณ์ อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และนางสาวอุษากมลแกม รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ที่ได้สละเวลาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

ขอกราบขอบพระคุณผู้บริหาร หัวหน้าระดับคณะครูและนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ที่อำนวยความสะดวกการทดลอง

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสุชาติ คุณแม่ขวัญฤดี คุณอริกา และครอบครัวศรีอนันต์ ที่ให้การดูแลและสนับสนุนเป็นกำลังใจที่ดีตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ที่ให้ความกรุณาสนับสนุนเงินทุนในการศึกษาตลอดหลักสูตร

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดาและบูรพคณาจารย์ทุกท่านที่ให้การอบรมสั่งสอนประสิทธิ์ประสาทความรู้และปลูกฝังคุณธรรมความดีให้กับผู้วิจัยตลอดมา ขอกราบขอบพระคุณท่านด้วยความเคารพยิ่ง ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่	
1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
สมมติฐานของการวิจัยขอบเขตของการวิจัย.....	3
ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา.....	4
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
2 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	7
ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	7
สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน.....	9
ระดับสูญเสียการได้ยิน.....	9
ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	10
การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	11
แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน.....	12
ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน.....	12
งานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในต่างประเทศ.....	13
งานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในประเทศ.....	13
แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง.....	14
ความหมายของการควบคุมตนเอง.....	14
หลักของการควบคุมตนเอง.....	16
กระบวนการควบคุมตนเอง.....	16
กลวิธีในการควบคุมตนเอง.....	18

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
	ข้อดีและข้อพิจารณาของการควบคุมตนเอง.....19
	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการควบคุมตนเองในต่างประเทศ.....21
	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการควบคุมตนเองในประเทศ.....23
3	วิธีดำเนินการวิจัย
	ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา.....26
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....27
	การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ.....27
	การดำเนินการวิจัย.....30
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....32
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....32
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
	การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการได้ยินก่อนและหลังได้รับโปรแกรมการควบคุมตนเอง.....33
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ
	ผลการวิจัย.....39
	การอภิปรายผล.....39
	ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย.....41
	ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....42
	บรรณานุกรม.....43
	ภาคผนวก.....47
	ภาคผนวก ก แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนแบบบันทึกความถี่.....48
	ภาคผนวก ข การเสริมแรง.....53
	ภาคผนวก ค การหาค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนตลอด การทดลอง 3 ระยะ.....56
	ภาคผนวก ง บทสัมภาษณ์นักเรียนที่เป็นตัวอย่างในการวิจัย58
	ประวัติของผู้วิจัย.....60

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	แสดงการแบ่งระดับความบกพร่องทางการได้ยิน.....8
2	ค่าความถี่และค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ตลอดการทดลอง 3 ระยะ.....34
3	แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนแบบบันทึกความถี่.....51
4	ค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต (IOR) ของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....52
5	การรับสิ่งเสริมแรงของนักเรียนตลอดการทดลอง 3 ระยะ.....55
6	ค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระยะที่ 1 ระยะเสถียร.....57

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เป็นพื้นฐานอันสำคัญของการพัฒนาและเป็นเครื่องชี้นำสังคม ผู้ได้รับการศึกษาเป็นบุคคลที่มีคุณภาพ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ มีคุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, กองสารสนเทศ 2544 :51)

ปัจจุบันประเทศไทยได้กำหนดพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 หมวด 2 ว่าด้วย สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา มาตรา 10 ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ มีร่างกายทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ (กรมสามัญศึกษา, กองการศึกษาเพื่อคนพิการ 2543 : 4) จากบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นจึงมีผลให้กระทรวงศึกษาธิการได้เร่งประสานความร่วมมือดำเนินการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ครอบคลุมเด็กทุกกลุ่มเป้าหมายและพร้อมที่จะดำเนินการให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542

การจัดการศึกษาเพื่อคนพิการของประเทศไทยในปัจจุบัน มีการจัดการศึกษาใน 3 ลักษณะ กล่าวคือ จัดในรูปแบบโรงเรียนเฉพาะความพิการ ศูนย์การศึกษาพิเศษ และการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติทั่วไป การจัดการศึกษาในรูปแบบโรงเรียนเฉพาะความพิการนั้นในปัจจุบันจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่อง ใน 4 ประเภทความพิการ ประกอบไปด้วย เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (กรมสามัญศึกษา, กองการศึกษาเพื่อคนพิการ กระทรวงศึกษาธิการ 2543 : 6) ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทั้ง 4 ประเภทที่กล่าวข้างต้น จำเป็นต้องได้รับการศึกษาที่จัดขึ้นเฉพาะ มีหลักสูตรที่ยืดหยุ่น มีสื่อ

การเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลที่เหมาะสม เนื่องจากระบบการศึกษาในรูปแบบโรงเรียนปกติโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีความพร้อมที่จะรับเด็กที่มีความบกพร่องทั้ง 4 ประเภท เข้าเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ

กองการศึกษาเพื่อคนพิการ กรมสามัญศึกษา (2543:10) กล่าวว่าการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในปัจจุบันมีการจัดการศึกษา ใน 2 รูปแบบ คือ การจัดการศึกษาในรูปแบบของโรงเรียนเฉพาะความพิการ และการจัดการศึกษาในรูปแบบเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ การจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะประกอบด้วย การเรียนภาษามือ การฝึกพูดฝึกฟัง และการเรียนหลักสูตรทั่วไปของกระทรวงศึกษาธิการ

ศรียา นิยมธรรม (2535:115) กล่าวว่าไว้ว่า ปัญหาหน้าของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือ ภาษา หรือการสื่อสารกับผู้อื่น ยิ่งมีการสูญเสียการได้ยินมากเท่าใด พัฒนาการทางภาษาก็จะยิ่งล่าช้าและบกพร่องมากขึ้นเท่านั้น โดยมีผู้กล่าวว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวนมากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเด็กปกติ อันเนื่องมาจากปัญหาทางภาษา และทักษะทางภาษาซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ปัญหาหน้าของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือ ภาษา หรือการสื่อสารกับผู้อื่น ซึ่งทำให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความยากลำบากในการสื่อสารกับคนปกติ เกิดความอึดอัดคับข้องใจ เกิดการแยกตัวจากสังคมคนปกติ เกิดปัญหาทางพฤติกรรมอื่น ๆ ตามมา ดังที่ ศรียา นิยมธรรม (2535 : 79) กล่าวว่าไว้ว่า มีรายงานหลายฉบับหรือบทความหลาย ๆ บทความกล่าวถึงคนหูหนวก หูตึง ว่าเป็นคนเอาแต่ใจตนเอง ก้าวร้าว ชีระวางไม่ไว้ใจใคร ฉุนเฉียว ใจน้อย โกรธง่าย ไม่มีวุฒิภาวะ ทั้งยังกล่าวกันว่าบุคคลประเภทนี้เป็นผู้ที่มอง อะไรชาวเป็นชาว ดำเป็นดำ ไม่มีความยืดหยุ่น จึงมักมีปัญหาในการปรับตัวและเมื่อทำการศึกษาเปรียบเทียบกับเด็กปกติแล้วพบว่า พฤติกรรมการปรับตัวบางอย่างของคนหูหนวกจะมีปัญหามากกว่าคนปกติถึง 5 เท่า

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ด้านการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเมื่ออยู่ในชั้นเรียน ถ้าเด็กไม่ได้รับการพัฒนาและช่วยเหลือในการเรียน ขาดความเอาใจใส่จากครู จะทำให้เด็กจะแสดงพฤติกรรมที่มีปัญหาในชั้นเรียน เช่น ไม่สนใจในการเรียน ไม่ตั้งใจเรียน ก่อกวนชั้นเรียน เนื่องจากเด็กหูหนวกขาดความยับยั้งชั่งใจ การควบคุมตนเอง นักเรียนหูหนวกจึงแสดงพฤติกรรมออกมาตามความรู้สึก และความคิดของตน โดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสม

การแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้วิธีหนึ่งคือ กระบวนการควบคุมตนเอง ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 111) กล่าวว่าไว้ว่า การควบคุมตนเองเป็นวิธีการที่พึงประสงค์ที่สุดของการปรับพฤติกรรมเพราะหากว่าผู้รับการปรับพฤติกรรมรู้จักการควบคุมตนเองสามารถเข้าใจกระบวนการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม ก็จะช่วยให้เขาสามารถแสดงพฤติกรรม หรือมีการกระทำที่เหมาะสมตลอดทั้งสามารถตระหนักถึงผลกรรมที่จะเกิดขึ้นตามมาจากการแสดง

พฤติกรรมต่างๆของเขาและเมื่อผู้รับการปรับพฤติกรรมสามารถรู้จักการควบคุมตนเองแล้ว ความจำเป็นที่จะต้องอาศัยผู้ปรับพฤติกรรมต่อไปอีกนั้นก็ยุติลง สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541:27) ได้กล่าวถึงวิธีการปรับพฤติกรรมที่สามารถปรับพฤติกรรมให้คงอยู่ (Maintenance) และการแผ่ขยายของพฤติกรรม (Generalization) คือ การใช้วิธีการควบคุมตนเอง (Self Control) ซึ่งเป็นวิธีการที่ผู้ถูกปรับพฤติกรรมมีส่วนร่วมในการวางแผน กำหนดพฤติกรรม เป้าหมายโดยไม่ต้องอาศัยคนอื่นมาคอยควบคุมพฤติกรรมหรือให้การเสริมแรงและการลงโทษ สำหรับวิธีการควบคุมตนเองนี้ เป็นวิธีหนึ่งที่น่ามาใช้เพื่อเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ มีผู้สนใจศึกษาและใช้วิธีการควบคุมตนเองในการปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอยู่หลายท่าน เช่น นางเยาว์ แคนสุข (2540) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีการควบคุมตนเองและการชี้แนะด้วยวาจาของครูที่มีต่อการปรับพฤติกรรมลอกงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 คน ผลปรากฏว่าวิธีการควบคุมตนเองสามารถลดพฤติกรรมลอกงานดีกว่าการชี้แนะด้วยวาจาของครู และ ลำไย สายโงน (2542) ได้ศึกษาผลของการใช้วิธีการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์และทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 คน ผลปรากฏว่านักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากงานวิจัยข้างต้นนอกจากกล่าวได้ว่า การควบคุมตนเองสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่พึงประสงค์ให้น้อยลงหรือหมดไป และสร้างพฤติกรรม เสริมจิตลักษณะ หรือบุคลิกภาพที่ดีงาม ซึ่งยังขาดอยู่ให้มากขึ้นได้

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของโปรแกรมการควบคุมตนเองต่อการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อให้ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียน มีความตั้งใจในการทำกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียน ทำให้มีความพร้อมในการเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่ดี และสามารถอยู่ร่วมในสังคมกับบุคคลอื่นๆได้อย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการควบคุมตนเองต่อการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง

ขอบเขตของการวิจัย

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ประจำปีการศึกษา 2549 จำนวน 1 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

วิธีการคัดเลือกตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

1. ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา เสนอชื่อนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนสูงจากการสังเกตของผู้วิจัย ในพฤติกรรม 3 อย่าง คือ ลุกเดินไปมาขณะเรียน พูดคุยกับเพื่อนขณะเรียน น่างานของวิชาอื่นหรือกิจกรรมอื่นมาทำขณะเรียน
3. เป็นผู้ที่ยอมรับว่าตนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และต้องการปรับปรุงแก้ไขตนเอง
4. มีเวลาเรียนในชั้นเรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ในภาคการศึกษาที่ผ่านมา

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ โปรแกรมการควบคุมตนเอง
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแสดงออกในชั้นเรียนขณะที่ครูสอน โดยพฤติกรรมดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อุปสรรคของนักเรียนเองและเพื่อนนักเรียนคนอื่น โดยประกอบด้วยพฤติกรรมดังต่อไปนี้

1.1 ลุกเดินไปมาขณะเรียน หมายถึง ขณะที่ครูสอน นักเรียนลุกออกจากที่นั่งแล้วเดินไปมาในชั้นเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น เดินไปแกล้งเพื่อน เดินออกนอกชั้นเรียนโดยไม่ขออนุญาตครู เดินไปมาในชั้นเรียนโดยไม่มีจุดมุ่งหมาย

1.2 พูดคุยกับเพื่อนขณะเรียน หมายถึง ขณะที่ครูสอน นักเรียนพูดคุยกับเพื่อนในชั้นเรียนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน

1.3 หน้าที่ของวิชาอื่นหรือกิจกรรมอื่นมาทำขณะเรียน หมายถึง ขณะที่ครูสอนนักเรียนทำงาน หรือกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนขึ้นมาทำโดยไม่สนใจกิจกรรมการสอนของครู เช่น นำใบงานของวิชาอื่นขึ้นมาทำ

2.โปรแกรมการควบคุมตนเอง(Self Control Program) หมายถึง กระบวนการที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถกำกับตนเอง ควบคุมตนเองให้กระทำและแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง ซึ่งประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 นักเรียนกำหนดหรือมีส่วนร่วมในการกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรง เพื่อให้แลกเปลี่ยนในการให้แรงเสริมเมื่อนักเรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

ขั้นที่ 3 นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเอง

ขั้นที่ 4 นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเอง

ขั้นที่ 5 หากนักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงตามเกณฑ์ที่กำหนดจะได้รับการเสริมแรงตามที่นักเรียนได้เลือกไว้ในขั้นที่ 2

บทกวีที่คาดหวังคือปากกร สงวนลิขสิทธิ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการปรับพฤติกรรมด้วยโปรแกรมการควบคุมตนเองจะมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการปรับพฤติกรรมด้วยโปรแกรมการควบคุมตนเองจะมีสมาธิ การจดจ่อ การยับยั้งชั่งใจและสามารถควบคุมตนเองในการทำกิจกรรมต่างๆในขณะเรียนดีขึ้น

3. เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูและบุคลากรทางการศึกษารวมถึงพ่อแม่ ผู้ปกครอง ในการนำความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปจัดการกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาผลของโปรแกรมการควบคุมตนเองที่มีต่อการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้วิจัยนำเสนอแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.2 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.3 ระดับสูญเสียการได้ยิน
 - 1.4 ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.5 การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 - 2.1 ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในต่างประเทศ
 - 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในประเทศ
3. แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง
 - 3.1 ความหมายของการควบคุมตนเอง
 - 3.2 หลักของการควบคุมตนเอง
 - 3.3 กระบวนการควบคุมตนเอง
 - 3.4 กลวิธีในการควบคุมตนเอง
 - 3.5 ข้อดีและข้อพิจารณาของการควบคุมตนเอง
 - 3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการควบคุมตนเองในต่างประเทศ
 - 3.7 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการควบคุมตนเองในประเทศ

1.แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความหมายรวมถึง เด็กหูตึงและหูหนวก ดังนั้นนักการศึกษาจึงได้เสนอความหมายเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่า หมายถึงเด็กที่สูญเสียการได้ยินซึ่งอาจจะเป็นเด็กหูตึงหรือหูหนวกก็ได้

เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบลขึ้นไป วัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 1,000 และ 2,000 เฮิทซ์ ในหูข้างดีกว่า เด็กไม่สามารถใช้การได้ยินให้เป็นประโยชน์ เต็มประสิทธิภาพในการฟัง อาจเป็นผู้ที่สูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิดหรือเป็นการสูญเสียการได้ยินภายหลังก็ตาม (ผดุง อารยะวิญญู 2541 :11 , อ้างจาก Moores 1987:56)

เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน ระหว่าง 26 ถึง 89 เดซิเบล ในหูข้างดีกว่าวัดโดยใช้เสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 1,000 และ 2,000 เฮิทซ์ เป็นเด็กที่สูญเสียการได้ยินเล็กน้อยไปจนถึงสูญเสียการได้ยินขั้นรุนแรง (ผดุง อารยะวิญญู 2541: 11 , อ้างจาก Moores 1987: 56)

วิรัตน์ชัย ยงวณิชย์ (2535 : 31) ได้ให้ความหมายของสภาพความบกพร่องทางการได้ยินไว้ดังนี้

1.สภาพความบกพร่องทางการได้ยินของเด็ก หมายถึง สภาพการสูญเสียที่เกิดขึ้นกับเด็กเสียการได้ยินอันเป็นเหตุให้การรับฟังเสียงต่างๆ ไม่ชัดเจน โดยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เด็กหูตึง กับเด็กหูหนวก

1.1 เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินจนไม่สามารถเข้าใจคำพูดและสนทนา ซึ่งจำแนกตามเกณฑ์การพิจารณาอัตราความพิการของสมาคมโสต ศอ นาสิกแพทย์แห่งประเทศไทย โดยเฉลี่ยการได้ยินมีหน่วยวัดเป็นเดซิเบลที่ความถี่ 500 1,000 และ 2,000 Hz ในหูที่ ดีกว่ามี 4 ระดับ คือ

1.1.1 หูตึงระดับที่ 1 หูตึงน้อย สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26-40 เดซิเบล

1.1.2 หูตึงระดับที่ 2 หูตึงปานกลาง สูญเสียการได้ยินระหว่าง 41-45 เดซิเบล มีปัญหาในการรับเสียงพูดในระยะ 3-5 ฟุต มีปัญหาการพูด เช่น พูดไม่ชัด พูดเสียงดัง หรือเบา กว่าปกติ ต้องใช้เครื่องช่วยฟัง และได้รับการฝึกจากนักแก้ไขการพูด

1.1.3 หูตึงระดับที่ 3 หูตึงมาก สูญเสียการได้ยินในระหว่าง 56-70 เดซิเบล มีปัญหาในการได้ยิน และใช้คำพูดในชีวิตประจำวัน เพราะต้องใช้เสียงดังมากจึงจะได้ยิน ต้องใช้เครื่องช่วยฟังและรับบริการแก้ไขการพูด

1.1.4 หูตึงระดับที่ 4 หูตึงรุนแรง สูญเสียการได้ยินระหว่าง 71-90 เดซิเบล ไม่ได้ยินเสียงพูดตามปกติแม้ใช้เครื่องช่วยฟังแล้วก็ตาม มีปัญหาในการพูด เช่น พูดไม่ชัดพูดไม่ได้ ไม่เข้าใจภาษา มีพัฒนาการทางภาษาพูดและภาษาเขียนแตกต่างจากเด็กปกติบางคน ต้องใช้ภาษามือและท่าทางในการสื่อความหมาย

1.2 เด็กหูหนวก หมายถึง ผู้ที่สูญเสียการได้ยินมากจนไม่สามารถเข้าใจหรือใช้ภาษาพูดได้หากไม่ได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษ และวัดระดับการได้ยินที่ 500 1,000 และ 2,000 Hz จะมีการตอบสนองของหูข้างที่ดีกว่าต่อเสียงบริสุทธิ์ตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป สำหรับระดับการได้ยินของคนปกตินั้นจะได้ยินที่ 0-25 เดซิเบล ตามระบบ ISO (International Standard Organization)

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 30) ให้ความหมายของความบกพร่องทางการได้ยินว่าเป็นผู้ที่มีสภาพอวัยวะทางการได้ยินทำหน้าที่ได้ไม่สมบูรณ์เป็นปกติ ทำให้ไม่สามารถรับรู้โดยการฟังได้ เหมือนคนทั่วไป ขาดความสามารถในการได้ยินตั้งแต่น้อยที่สุดขึ้นไป คือ ตั้งแต่ 26 เดซิเบลไปจนถึงมากที่สุด คือ ไม่สามารถได้ยินเลย ซึ่งสมาคมโสต ศอ นาสิกแห่งประเทศไทย ได้แบ่งสภาพความบกพร่องทางการได้ยินไว้ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงการแบ่งระดับความบกพร่องทางการได้ยิน

ระดับความพิการ	ค่าเฉลี่ยการได้ยินที่ 500-2,000 เฮิรท์ในหูข้างที่ดีกว่า	
	มากกว่า	ไม่มากกว่า
หูปกติ	-	27
หูตึงระดับ 1 (น้อย)	27	40
หูตึงระดับ 2 (ปานกลาง)	40	55
หูตึงระดับ 3 (มาก)	55	70
หูตึงระดับ 4 (รุนแรง)	70	93
หูหนวก	93	-

จากความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพอสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่มีการสูญเสียการได้ยิน ตั้งแต่ 25 เดซิเบล แต่ไม่ถึง 90 เดซิเบล เรียกว่าเด็กหูตึง และเด็กที่มีการสูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไปเรียกว่าเด็กหูหนวกสามารถใช้เครื่องช่วยฟังในการรับฟังเสียงให้ใกล้เคียงกับคนปกติในระดับหนึ่ง และผลจากการสูญเสียการได้ยินนี้ทำให้มีผลต่อพัฒนาการทางภาษา ทำให้การเรียนรู้ภาษาการเข้าใจล่าช้ากว่าปกติ

1.2 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน

สาเหตุของการสูญเสียการได้ยินในเด็กที่สำคัญและพบบ่อยมีดังต่อไปนี้

1. ไขหวัดเล็กมาแต่กำเนิด
2. ช่องหูชั้นนอกอุดตันมาแต่กำเนิด
3. สิ่งแปลกปลอมเข้าหู
4. โรคหูน้ำหนวก
5. ประสาทหูพิการมาแต่กำเนิด

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 33) ได้เสนอผลการศึกษาถึงสาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินว่าเกิดจาก

1. สาเหตุก่อนคลอด ระหว่างที่อยู่ในครรภ์มารดาเด็กอาจได้รับเชื้อโรคไวรัสบางชนิด เช่น หัดเยอรมัน ไข้หวัด คางทูม โดยเฉพาะขณะตั้งครรภ์ในช่วง 3 เดือนแรกซึ่งมักจะส่งผลให้หูของทารกในครรภ์ผิดปกติ ส่วนพวกที่หูหนวกเนื่องจากประสาทหูเสียโดยพันธุกรรมมักจะปรากฏให้เห็นตั้งแต่เกิดหรือภายหลังเกิดไม่นานนัก

2. สาเหตุหลังคลอด เช่น เกิดจากเชื้อโรคหรืออุบัติเหตุต่างๆ เกิดจากการใช้ยาปฏิชีวนะเกิดในคนสูงอายุ หรือเกิดจากเสียงรบกวนจากสภาพแวดล้อม เช่น เสียงจากเครื่องจักร เครื่องยนต์ วัตถุระเบิด

จากสาเหตุที่กล่าวมาทั้งหมดพอสรุปได้ว่า การสูญเสียการได้ยิน มีสาเหตุจากโรคและหรือความผิดปกติต่างๆ ของหูอาจเป็นมาแต่กำเนิด หรือเกิดขึ้นภายหลังก็ได้ โรคหรือความผิดปกติต่างๆ รวมทั้งการเกิดอุบัติเหตุทำให้มีการสูญเสียการได้ยิน

1.3 ระดับการสูญเสียการได้ยิน

การจัดระดับการสูญเสียการได้ยินทางการแพทย์มักแตกต่างไปจากการจัดระบบการสูญเสียการได้ยินทางการศึกษา เดวิสและซิลเวอร์แมน (Davis and Silverman 1970, อ้างถึงใน ผดุง อารยะวิญญู 2542 : 13) กล่าวว่าในวงการแพทย์โดยทั่วไป จัดระดับการสูญเสียการได้ยิน 6 ระดับ ดังนี้

1. การได้ยินปกติ 0-25 เดซิเบล
2. สูญเสียการได้ยินเล็กน้อย 26-40 เดซิเบล
3. การสูญเสียการได้ยินปานกลาง 41-55 เดซิเบล
4. สูญเสียการได้ยินค่อนข้างมาก 56-70 เดซิเบล
5. สูญเสียการได้ยินมาก 71-90 เดซิเบล
6. สูญเสียการได้ยินมากกว่า 91 เดซิเบลหรือมากกว่า

ผู้ที่สูญเสียการได้ยินในระดับ 1-5 เรียกว่า คนหูตึง ผู้ที่สูญเสียการได้ยินในระดับ 6 เรียกว่า คนหูหนวก จำนวนเดซิเบลที่กำหนดไว้นี้เป็นค่าเฉลี่ยในหูข้างที่ดีกว่า

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ระดับการสูญเสียการได้ยินนั้นแบ่งได้ 6 ระดับ ระดับ 1 การได้ยินปกติ ผู้สูญเสียการได้ยินในระดับ 2-5 เรียกว่าคนหูตึง สามารถที่จะรับฟังเสียงพูดเบาๆ ไปจนถึงเสียงที่ตะโกนในระยะ 1 ฟุตได้ และเมื่อใส่เครื่องช่วยฟังที่เหมาะสมจะทำให้รับฟังเสียงได้ดียิ่งขึ้น ส่วนผู้ที่สูญเสียการได้ยินในระดับ 6 เรียกว่า คนหูหนวก ไม่สามารถได้ยินเสียงคนอื่น แม้แต่เสียงตะโกน

1.4 ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ศรียา นิยมธรรม (2535 : 178) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้ว่า เด็กหูตึงมากๆ หรือเด็กหูหนวกนั้น จะมีความบกพร่องหลายๆ ทาง เช่น พัฒนาการทางภาษา การพูดจะล่าช้า และผิดปกติ เด็กหูหนวกมักมีพฤติกรรมที่มีปัญหาด้วย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่เด็กรู้สึกโดดเดี่ยว และคับข้องใจ การที่เด็กไม่เข้าใจว่ามีอะไรเกิดขึ้นหรือใครๆ เขาจะทำอะไรกัน ทำให้เด็กหูหนวกหลายๆ คนมีสติปัญญาเป็นปกติ อย่างไรก็ตามเด็กเหล่านี้อาจถูกเข้าใจว่าเป็นเด็กปัญญาอ่อนเพราะเขาไม่ได้ยินจึงไม่ทราบว่าจะควรจะทำอย่างไร และได้กล่าวถึงพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่า

1. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาทางภาษามาก เพราะขาดการสื่อความหมายด้านภาษา พูดต้องใช้มือแทนภาษาพูด เวลาพูดเสียงจะเพี้ยนทำให้ติดต่อกับบุคคลอื่นได้น้อย คนหูหนวกมักเขียนหนังสือผิดเขียนกลับคำ รู้ศัพท์น้อย การใช้ภาษาเขียนผิดพลาด

2. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านอารมณ์ เพราะสาเหตุของภาษา ทำให้การสื่อความเพื่อทำความเข้าใจเป็นไปได้ยากลำบาก ถ้าหากไปอยู่ในสังคมที่ไม่เป็นที่ยอมรับแล้วก็ย่อมเพิ่มปัญหามากขึ้นทำให้เด็กสุขภาพจิตเสื่อม มีปมด้อย ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ ก่อให้เกิดปัญหาทางอารมณ์ เช่น โกรธง่าย เอาแต่ใจตนเอง ขาดความรับผิดชอบ

3. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านครอบครัว หากครอบครัวของเด็กหูหนวกไม่ยอมรับเด็ก ขาดความรักความเข้าใจ ขาดความอบอุ่นทางใจ น้อยเนื้อต่ำใจ เพราะไม่สามารถจะระบายกับใครได้ เนื่องจากความบกพร่องทางการสื่อความหมายด้านการพูด

4. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านสังคม ถ้าหากอยู่ในสังคมที่ไม่ยอมรับ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ขาดความเข้าใจ มักถูกกลั่นแกล้ง ล้อเลียน ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กหูหนวกเกิดความคับข้องใจน้อยเนื้อต่ำใจ และบางครั้งอาจตกเป็นเครื่องมือของพวกมิฉฉาชีพ กลายเป็นอาชญากร เป็นต้น

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น จะมีปัญหาเกือบทุกด้านเมื่อเทียบกับเด็กปกติ ไม่ว่าจะเป็นด้านความสามารถทางสติปัญญา การพูด การใช้ภาษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การปรับตัว อารมณ์ และสังคม ซึ่งเป็นผลมา

จากการที่เด็กไม่สามารถสื่อสารความคิด ความรู้สึกของตนเองแก่ผู้อื่นได้จึงเป็นผลให้พัฒนาการในด้านต่างๆ มีความล่าช้าไปซึ่งอาจจะไม่ใช่เพราะความต้อยทางสติปัญญา แต่เป็นความบกพร่องทางการได้ยินจึงเป็นอุปสรรคด้านความเข้าใจและการใช้ภาษา ดังนั้นอุปสรรคดังกล่าวจึงเป็นผลให้เด็กเกิดความอึดอัด คับข้องใจ เกิดปัญหาทางอารมณ์ เมื่ออยู่ในโรงเรียนเด็กจะไม่สนใจ ไม่ใส่ใจการเรียน ไม่มีวินัยในชั้นเรียน ก่อกวนชั้นเรียน เนื่องจากเด็กไม่เข้าใจเนื้อหา กิจกรรมการสอนไม่น่าสนใจ และเด็กไม่ได้รับการพัฒนาให้รู้จักยับยั้งชั่งใจ และควบคุมตนเอง จึงส่งผลให้เด็กเกิดพฤติกรรมดังกล่าว

1.5 การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 15) กล่าวว่า การจัดการศึกษาสำหรับเด็กหูตึงควรมีลักษณะที่แตกต่างไปจากการจัดการศึกษาสำหรับเด็กหูหนวก การจัดบริการทางการศึกษาแก่เด็กหูตึงควรมุ่งเตรียมเด็กให้พร้อมเพื่อการเรียนร่วม หรือเด็กที่เรียนร่วมอยู่แล้วควรได้รับการช่วยเหลือในการแก้ปัญหาต่างๆ เพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์สูงสุดจากการเรียนร่วม ดังนั้นหลักสูตรจึงควรเน้นการฟังและควรมีเครื่องช่วยฟังทั้งได้รับการฝึกพูด ซึ่ง ศรียา นิยมธรรม (2535 : 37) กล่าวว่า ช่วงวัยต้นของชีวิตเป็นระยะสำคัญของการเรียนรู้ การจัดประสบการณ์ที่ดีให้เด็กตั้งแต่ปฐมวัยจึงมีความสำคัญ และการจัดให้มีการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติและเด็กพิการ ควรเริ่มต้นตั้งแต่เยาว์วัย

รูปแบบของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีดังนี้

1. เด็กหูตึง มีการจัดการศึกษา 3 รูปแบบ

- 1.1 การเรียนในโรงเรียนที่เปิดสอนเฉพาะเด็กหูตึง
- 1.2 ชั้นพิเศษสำหรับเด็กหูตึงในโรงเรียนปกติ
- 1.3 ชั้นปกติที่มีเด็กหูตึงเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ

2. เด็กหูหนวกมีการจัดการศึกษา 2 รูปแบบ

- 2.1 การเรียนในโรงเรียนที่เปิดสอนเฉพาะเด็กหูหนวก
- 2.2 ชั้นพิเศษสำหรับเด็กหูหนวกในโรงเรียนปกติ

การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อาจจะกระทำได้หลายลักษณะ สำหรับเด็กก่อนเข้าโรงเรียนนั้น รัฐอาจส่งครูไปสอน หรือเตรียมความพร้อมที่บ้านในกรณีที่เด็กยังเล็ก หากเด็กอยู่ในวัยอนุบาลเด็กควรได้รับการเตรียมความพร้อมและการฝึกฟัง ทางราชการอาจจัดเป็นศูนย์เด็กเล็ก หรือศูนย์การศึกษาพิเศษขึ้นได้ (ผดุง อารยะวิญญู 2533 : 22)

ส่วนเด็กที่อยู่ในวัยเรียนนั้น จัดกลุ่มนักเรียนได้ดังนี้

1. ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติเป็นชั้นพิเศษเต็มเวลา มีครูประจำชั้นพิเศษ และเป็นผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยเฉพาะควรให้เด็ก

อยู่ในชั้นพิเศษไม่เกิน 3 ปี สำหรับเด็กหูหนวก และ 4 ปี สำหรับเด็กหูตึง หลังจากนั้นแล้วควรมีโอกาสในการเรียนร่วมบางเวลา หรือเต็มเวลาในชั้นเรียนปกติ

2. ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ แต่มีการเรียนร่วมบางเวลา เด็กจะเรียนในห้องเสริมวิชาการมีครูการศึกษาพิเศษเป็นครูประจำชั้นสอนวิชาสามัญ ฝึกฟัง และฝึกพูด ส่วนในชั่วโมงวิชาอื่นๆ เช่น ศิลปะ พลศึกษา เด็กจะไปเรียนร่วมกับเด็กปกติ

3. ชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ แต่มีการเรียนร่วมบางเวลาเป็นห้องเรียนเฉพาะสำหรับเด็กประเภทนี้มีครูการศึกษาพิเศษเป็นครูประจำชั้น ทำหน้าที่สอนวิชาสามัญ และมีนักแก้ไขการพูด หรือนักโสตสัมผัสเป็นผู้สอนภาษาการพูด และการฝึกฟัง ส่วนวิชาอื่นๆ เด็กอาจไปเรียนร่วมในชั้นเรียนเดียวกันกับเด็กปกติ

4. เรียนร่วมเต็มเวลาเป็นการส่งเด็กเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ ในทุกวิชาแต่อาจมีครูการศึกษาพิเศษคอยช่วยเหลือเด็ก หากเด็กมีปัญหาในการเรียนร่วมกับเด็กปกติ

เด็กหูหนวกกับเด็กหูตึงควรแยกชั้นเรียนกัน การจัดชั้นไม่ควรยึดอายุเป็นหลักแต่ควรยึดความสามารถเป็นหลัก โดยเฉพาะความสามารถทางภาษา ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถทางการเรียนวิชาสามัญ พฤติกรรมทางสังคม ตลอดจนวุฒิภาวะของเด็ก (ผดุงอารยะวิญญู 2533:22-23)

มหาวิทยาลัยศิลปากร สาขาวิชานิติศาสตร์

2. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

2.1 ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

โปรเดนและคนอื่น ๆ (Broden and others 1970 : 199, อ้างถึงใน ลัดดา แซ่ปั้ง 2530 : 30) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมลุดจากที่นั่ง ส่งเสียงดัง พูดคุย มองเพื่อนในขณะที่ครูสอน และไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย

มิลแมน และคนอื่น ๆ (Millman and others 1970 : 147, อ้างถึงใน ลัดดา แซ่ปั้ง 2530 : 30) กล่าวว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่มีลักษณะก้าวร้าว ซุกซนไม่อยู่กับที่ ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมายและพูดคุยกับเพื่อน

จากความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมไม่สนใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกในลักษณะขัดขวางการเรียนรู้อาจทำให้ไม่สามารถเรียนรู้ได้เต็มตามศักยภาพที่ควรจะได้ เช่น เหม่อลอยมองไปนอกหน้าต่าง นอกประตู ไม่มองครู ไม่มองอุปกรณ์ที่ครูใช้อธิบาย ใช้งานอื่นขึ้นมาทำ นำสิ่งของที่ไมเกี่ยวข้องกับ การเรียนขึ้นมาเล่น คุยกับเพื่อน ส่งเสียงดัง ซุกซนไม่อยู่กับที่ ก้าวร้าว มองเพื่อนขณะที่ครูสอน และไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน และพฤติกรรมเหล่านี้สามารถแก้ไขให้หมดไปได้ด้วยการใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรม

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในต่างประเทศ

การศึกษาวิจัยในต่างประเทศ ส่วนใหญ่มีการศึกษาเกี่ยวกับการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากกว่าการศึกษาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยมีผู้ศึกษาวิจัยการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนดังนี้

โอ แลรี่ และคนอื่น ๆ (O' Leary and others 1969 : 3 -13,อ้างถึงใน ลัดดา แซ่ปั้ง 2530 : 30) ได้ทดลองใช้โปรแกรมด้วยเบียร์รรถรแก่นักเรียน โรงเรียนเทศบาล : แบบจำลองการวิเคราะห์ โดยใช้การเสริมแรงแบบเบียร์รรถรนักเรียนประถมศึกษาของโรงเรียนเทศบาล ซึ่งมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและพฤติกรรมไม่ปฏิบัติตามกฎของห้องเรียนจำนวน 7 คน ผลการทดลองพบว่า ในระยะทดลองที่ใช้เบียร์รรถร พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและพฤติกรรมไม่ปฏิบัติตามกฎของห้องเรียนของนักเรียนลดลงมากที่สุด

แพตเตอร์สัน (Patterson 1971 : 275-282 ,อ้างถึงใน ลัดดา แซ่ปั้ง 2530 : 30) ทดลองใช้หลักพฤติกรรมกับเด็กที่มีพฤติกรรมนอนไม่สุขเกินปกติ ผู้รับการทดลอง คือ เด็กชายเอิล อายุ 9 ปี การทดลองปี โดยให้การเสริมแรงทางสังคมและสิ่งของ คือ คำชมของครู และได้รางวัล คือ ขนมหรือเหรียญเพนนี เมื่อเด็กชายเอิลมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ผลการทดลองพบว่า ในระยะก่อนการทดลองพฤติกรรมนอนไม่สุขเกินปกติของเด็กชายเอิล เท่ากับ 8.4 ครั้ง ต่ออาทิตย์ หลังจากการทดลองพฤติกรรมนอนไม่สุขเกินปกติเท่ากับ 3.2 ครั้งต่ออาทิตย์ แสดงว่าพฤติกรรมนอนไม่สุขเกินปกติลดลงและมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการเสริมแรงทางสังคม

แรพพอร์ต เมอร์ฟี และเบเลย์ (Rapport,Murphy and Bailey 1982 : 205-216, อ้างถึงใน ลัดดา แซ่ปั้ง 2530 : 30) ได้ใช้วิธีการปรับสินไหมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย โดยใช้การเสริมแรงด้วยการให้เวลาว่าง 20 นาที ทำชั่วโมงที่เรียน เพื่อไปทำกิจกรรมที่ตนเองต้องการ แต่ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ดังกล่าว จะหักเวลาครั้งละ 1 นาที หากนักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจะถูกหักเวลาลงจาก 20 นาที จนกระทั่งหมดไปเรื่อย ๆ นักเรียนที่ถูกหักเวลามากก็จะมีเวลาสำหรับทำกิจกรรมที่นักเรียนต้องการน้อยลง ผลปรากฏว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงอย่างเห็นได้ชัดเจนหลังจากได้รับการปรับสินไหม

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในประเทศ

เยาวภา กันทรวิชัยกุล (2530 : 39) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนป่าโมกข์วิทยาคม จังหวัดอ่างทอง จำนวน 14 คน ผลการศึกษาพบว่า การฝึกโดยใช้กิจกรรมกลุ่มทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนลดลง

ลัดดา แซ่ปั้ง (2530 : 64) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 16 คน ผลการทดลองพบว่า การสอนโดยใช้พฤติกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพสามารถทำให้พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลดลง

เสมอใจ ชื่นจิต (2533 : 49-50) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้หลักฟรีแมคกับการเสริมแรงทางสังคมที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรัพย์พิทยากร อำเภออินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงขึ้นภายหลังการใช้หลักฟรีแมคและภายหลังการเสริมแรงทางสังคม

สุวัฒน์ สุวรรณอำไพ (2538 : 55-56) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเสริมแรงแบบดี อาร์ เอช แบบต่อเนื่องกับแบบเว้นระยะ ที่มีผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสุวรรณตะไค่ อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมสนใจเรียนสูงขึ้น ภายหลังได้รับการเสริมแรง ดี อาร์ เอช ทั้งแบบต่อเนื่องและแบบเว้นวรรค

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน และเป็นพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อสภาพการเรียนรู้การสอน แต่พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนสามารถแก้ไขให้ลดลงได้ ด้วยการฝึกใช้กิจกรรมกลุ่ม การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ การปรับพฤติกรรม การเสริมแรง การลงโทษ การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรและเช่นเดียวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำ ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน นักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำนั้น สามารถพัฒนาให้มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงขึ้นได้ด้วยวิธีการเสริมแรงแบบ ดี อาร์ เอช การเสริมแรงทางบวก การเสริมแรงทางสังคม และการให้หลักฟรีแมค เป็นต้น

3.แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

3.1 ความหมายของการควบคุมตนเอง

ความหมายของการควบคุมตนเอง คอมเมียร์ และคอมเมียร์ (Comier and Comier 1979: 476,อ้างถึงใน ลำไย สายโงน 2542 : 17) กล่าวว่า การควบคุมตนเองคือกระบวนการที่บุคคลใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีการรวมกันเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง จากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย และกระบวนการที่จะนำไปสู่เป้าหมายด้วยตนเอง

สกินเนอร์ (Skinner 1953: 230, อ้างถึงใน ลำไย สายโงน 2542 : 17) กล่าวว่า การควบคุมตนเองหมายถึง การที่บุคคลควบคุมพฤติกรรมของตนเองเพื่อไปสู่ผลกรรมทางบวกและผลกรรมทางลบ ซึ่งบุคคลจะต้องเลือกกระทำพฤติกรรมสองอย่างซึ่งให้ผลกรรมที่ขัดแย้งกันผลกรรมหนึ่งเป็นผลกรรมที่ได้รับทันทีแต่มีความน่าพอใจน้อยส่วนอีกผลกรรมหนึ่งเป็นผลกรรมที่ต้องรอคอยแต่มีความน่าพอใจมากกว่า

แคชดิน (Kazdin 1984: 96, อ้างถึงใน ลำไย สายโงน 2542 : 17) ได้ให้ความหมายของการควบคุมตนเองไว้ว่าการควบคุมตนเองหมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสมที่ตนต้องการโดยสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ตนเองพิจารณาตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536: 111) กล่าวว่า การควบคุมตนเอง เป็นวิธีที่พึงประสงค์ที่สุดของการปรับพฤติกรรม เพราะหากว่าผู้รับการปรับพฤติกรรมที่มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วรู้จักการควบคุมตนเอง สามารถเข้าใจกระบวนการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม ก็จะช่วยให้เขาสามารถแสดงพฤติกรรมหรือการกระทำที่เหมาะสม ตลอดทั้งตระหนักถึงผลกรรมที่จะเกิดขึ้นตามมาหลังจากแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของเขา และผู้รับการปรับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเขาที่ได้รับการปรับแล้ว สามารถรู้จักควบคุมตนเองความจำเป็นที่ต้องอาศัยผู้ปรับพฤติกรรมต่อไปอีกนั้นก็ยุติลง ในแง่ของการควบคุมตนเองที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมนี้ บริกแฮม (Brigham 1978: 267, อ้างถึงใน ลำไย สายโงน 2542 : 17) ได้กล่าวถึง การควบคุมตนเองว่า

1. การควบคุมตนเองเป็นความสามารถของบุคคลที่จะควบคุมพฤติกรรมของตน โดยการเปลี่ยนสิ่งแวดล้อม

2. บุคคลยิ่งเรียนรู้ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองมากเท่าไรเขาจะยิ่งมีอิทธิพลต่อชีวิตของตนเองมากขึ้นเท่านั้น

ลักษณะที่สำคัญของการควบคุมตนเองคือ บุคคลเป็นผู้ดำเนินการในการเปลี่ยนพฤติกรรมด้วยตนเอง (ลำไย สายโงน 2542 : 17 ,อ้างจาก Thoresen and Mahoney 1974:11) การควบคุมตนเองเป็นการเพิ่มความสามารถของบุคคลในการควบคุมสิ่งแวดล้อม โดยที่บุคคลจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของตนเอง ทั้งนี้บทบาทความรับผิดชอบส่วนใหญ่ในการดำเนินการปฏิบัติรวมทั้งการวางเงื่อนไขการเสริมแรงตนเองนั้นอยู่ที่เจ้าของพฤติกรรมจึงเป็นการลดอิทธิพลของบุคคลอื่นลง (วันวิสา พงษ์ผล 2546:18,อ้างจาก Comier and Comier 1979:477) อย่างไรก็ตาม ถ้าบุคคลพยายามปรับพฤติกรรมของตนเอง โดยใช้การควบคุมตนเองประสบปัญหาในการควบคุมตนเองเขาก็จะสามารถที่จะขอคำแนะนำ หรือปรึกษากับผู้อื่น หรือผู้เชี่ยวชาญได้ เพราะฉะนั้นการควบคุมตนเองจึงมิได้หมายความว่าบุคคลอื่นจะเกี่ยวข้องไม่ได้ (ลำไย สายโงน 2542 : 17, อ้างจาก Watson and Tharp 1972: 73) ถึงแม้ว่าบุคคลจะควบคุมสิ่งแวดล้อมไม่ได้ ก็มีใช้ตัดขาดจากอิทธิพลโดยสิ้นเชิง

3.2 หลักของการควบคุมตนเอง

การควบคุมตนเองเป็นวิธีการที่ใช้ในการปรับพฤติกรรมมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ (ลำไย สายโงน 2542 : 19 ,อ้างจาก Kalish 1981: 294) ซึ่งทฤษฎีการเรียนรู้เชื่อว่าพฤติกรรมเป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้เพราะสิ่งแวดล้อมเป็นตัวการควบคุมพฤติกรรม เมื่อสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนไปพฤติกรรมก็จะเปลี่ยนไปด้วย ขณะเดียวกันเมื่อพฤติกรรมของบุคคลที่เปลี่ยนแปลงไปก็จะเป็นการกำหนดสิ่งแวดล้อมใหม่เช่นเดียวกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมของบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่างมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน การควบคุมตนเองที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมนี้มีลักษณะ 2 ประการ (วันวิสา พงษ์ผล 2546:20,อ้างจาก Bingham 1978 : 263-267) ได้แก่

- 1.ความสามารถของบุคคลที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนโดยเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมใหม่
- 2.เมื่อบุคคลนั้นเรียนรู้ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ ผลที่เกิดขึ้นคือ ทั้งพฤติกรรมและสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

ดังนั้น ลักษณะที่สำคัญของการควบคุมตนเอง คือบุคคลเป็นผู้ดำเนินการในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วยตนเอง ตลอดจนประเมินเป้าหมายด้วยตนเองเพื่อเป็นการตอบสนองและแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบอันจะมีผลต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นด้วยตนเอง และมีระยะยาวต่อพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงนั้นมีความคงทนถาวร ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้เป็นการลดความสำคัญของอิทธิพลภายนอกและทำให้บุคคลมีอิสระที่จะกำหนดพฤติกรรมของตนเองได้มากขึ้น (วันวิสา พงษ์ผล 2546 : 20,อ้างจาก Cormier and Cormier 1979: 477) ในทางปฏิบัติการควบคุมตนเองนั้นบุคคลอื่นก็สามารถเข้าไปให้ความช่วยเหลือได้ โดยหน้าที่ให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ในกรณีที่ผู้ปรับพฤติกรรมด้วยตนเองเกิดปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการของกระบวนการควบคุมตนเอง

3.3 กระบวนการควบคุมตนเอง

ธอเรเซน และมาโฮนี (Thoresen and Mahoney 1974: 17-21, อ้างถึงใน วันวิสา พงษ์ผล 2546 : 18) กล่าวว่ากระบวนการที่สำคัญในการควบคุมตนเองมี 2 ประการ คือ

- 1.บุคคลเกิดพฤติกรรมที่เหมาะสมให้บุคคลเรียนรู้ที่จะแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยอาศัยหลักการว่าเมื่อบุคคลเชื่อมโยงสิ่งเร้ากับพฤติกรรมได้แล้วสิ่งเร้าจะเป็นตัวแนะนำให้บุคคลแสดงพฤติกรรม ถ้าไม่มีการเสนอสิ่งเร้าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้นจะไม่เกิดขึ้น เมื่อบุคคลสามารถเชื่อมโยงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับสภาพสิ่งเร้าที่จัดสภาพขึ้นใหม่สิ่งเร้านั้นก็จะเป็นตัวแนะนำบุคคลแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมด้วย หลักการดังกล่าวจึงสามารถลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของบุคคลได้ โดยลดความถี่ของสิ่งเร้าที่เป็นตัวแนะนำให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

- 2.การควบคุมผลกรรม หมายถึงการให้ผลกรรมตนเองหลังจากที่ได้ทำพฤติกรรมเป้าหมายแล้ว ซึ่งอาจเป็นการเสริมแรงตนเองหรือการลงโทษตนเองก็ได้ แต่การลงโทษตนเอง

นั้นมีลักษณะที่ไม่พึงปรารถนา จึงเป็นการยากที่บุคคลจะนำไปปฏิบัติกับตนเองได้ และบางครั้งก็เพียงแต่ช่วยระงับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เท่านั้นอาจทำให้เกิดปฏิกิริยาทางลบต่ออารมณ์ ดังนั้นบุคคลจึงนิยมการเสริมแรงตนเองมากกว่า

ขั้นตอนการฝึกการควบคุมตนเอง

ธอเรเซน และมาโฮนี (Thoresen and Mahony 1974: 45, อ้างถึงใน วันวิสา พงษ์ผล 2546 : 18) กำหนดขั้นตอนในการควบคุมตนเอง ดังนี้

ขั้นที่ 1 การตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) หมายถึงการกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการเปลี่ยนแปลง ซึ่งการตั้งเป้าหมายนี้จะช่วยให้บุคคลรู้ถึงพฤติกรรมที่ต้องการกระทำ อย่างเด่นชัดและยังใช้พฤติกรรมเป้าหมายเป็นเกณฑ์ในการประเมินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ในกรณีที่บุคคลยังไม่สามารถตั้งเป้าหมายได้อย่างชัดเจนสามารถให้คนอื่นช่วยได้ จนกว่าเขาจะสามารถตั้งเป้าหมายด้วยตนเอง อย่างไรก็ตามการตั้งพฤติกรรมเป้าหมายนั้นควรตั้งเป้าหมายที่เป็นจริงและสามารถทำได้ เพราะถ้าเป็นเป้าหมายที่บุคคลไม่สามารถทำได้ดีก็จะทำให้เกิดความผิดหวังและก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้

ขั้นที่ 2 การเตือนตนเอง (Self Monitoring) เป็นกระบวนการที่บุคคลสังเกตหรือจำแนกลักษณะของพฤติกรรมของตนเอง ว่าตนได้ทำพฤติกรรมตามเป้าหมายแล้วหรือยัง ประกอบด้วยการสังเกตตนเอง และการบันทึกพฤติกรรมตนเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนในการเตือนตนเอง

1. จำแนกพฤติกรรมเป้าหมายว่าพฤติกรรมอะไรที่ต้องการสังเกต
2. กำหนดเวลาที่จะสังเกต และบันทึกการสังเกต
3. กำหนดวิธีการบันทึก และเครื่องมือที่ใช้ในการบันทึก
4. สังเกตและบันทึกพฤติกรรม
5. ทำแผนภาพ หรือกราฟแสดงผลการบันทึก
6. วิเคราะห์ข้อมูลที่บันทึกเพื่อที่จะได้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลง

พฤติกรรม

ขั้นที่ 3 การประเมินผลตนเอง (Self Evaluation) หมายถึงการที่บุคคลตัดสินพฤติกรรมของตนเอง โดยการประเมินคุณค่าของพฤติกรรมจากข้อมูลที่ไดจากการบันทึกด้วยตนเอง ทำให้สามารถพิจารณาถึงพฤติกรรมที่กำลังทำอยู่อย่างถี่ถ้วน

ขั้นที่ 4 การเสริมแรงตนเอง (Self Reinforcement) หมายถึงการจัดผลกรรมที่เป็นแรงเสริมให้แก่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยตนเอง เพื่อให้พฤติกรรมนั้นเพิ่มขึ้นโดยบุคคลเป็นผู้ดำเนินการเพื่อให้ได้แรงเสริมนั้นด้วยตนเอง การเสริมแรงตนเองมักเกิดร่วมกับการตั้งเป้าหมายคือมีการตั้งเป้าหมายหรือกำหนดเกณฑ์เสียก่อนแล้วจึงมีการเสริมแรงตามมา ในการกำหนดเกณฑ์นั้นบุคคลผู้เป็นเจ้าของพฤติกรรมอาจจะกำหนดเองหรือให้ผู้อื่นกำหนด

(อรอนงค์ วิทยานิพนธ์ 2533 : 18)

ภรณ์ อินทรศร (2526 : 33) กล่าวว่า กระบวนการปรับพฤติกรรมด้วยวิธีการควบคุมตนเองประกอบด้วยกระบวนการ 5 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนเป็นผู้กำหนดหรือมีส่วนร่วมกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย (Self Target Behavior)

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเป็นผู้กำหนดหรือมีส่วนร่วมกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง (Self Contingency of Reinforcement)

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเอง (Self-Observation and Self – Recording)

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเอง (Self – Evaluation)

ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนเสริมแรงด้วยตนเอง (Self-Administration of Reinforcement)

การควบคุมตนเอง เป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่เหมาะสมด้วยตนเองของนักเรียนอย่างเป็นระบบ ระเบียบ ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอนดังนี้ (อรอนงค์ วิทยานิพนธ์ 2533: 5)

ขั้นที่ 1 ครูและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายคือ การแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

ขั้นที่ 2 นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรง เพื่อให้แลกเปลี่ยนในการให้แรงเสริมเมื่อนักเรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

ขั้นที่ 3 นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองขณะเข้าเรียน โดยผู้วิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนไปพร้อมๆ กันกับนักเรียน

ขั้นที่ 4 นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเอง

ขั้นที่ 5 นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองได้ตรงกับผู้วิจัยโดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง .80 ขึ้นไป จะได้รับการเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ในขั้นที่ 2

สามารถสรุปขั้นตอนในการควบคุมเองได้ดังนี้ ขั้นกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย ขั้นกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง ขั้นสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเอง ขั้นประเมินพฤติกรรม และขั้นรับการเสริมแรง

3.4 กลวิธีในการควบคุมตนเอง

กลวิธีในการควบคุมตนเองที่สำคัญประการหนึ่งคือ การฝึกการควบคุมตนเอง (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ 2536 : 11-13 , อ้างจาก O' Leary and Dubey 1979 :125)ซึ่งประกอบด้วย

1.การฝึกการควบคุมตนเองโดยการจัดประสบการณ์การควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ให้แก่บุคคลที่ประสงค์จะควบคุมพฤติกรรมของตนเอง โดยขั้นแรกควรให้บุคคลนั้นมีประสบการณ์ในการถูกบุคคลอื่นควบคุมพฤติกรรมที่เขาประสงค์จะควบคุมเสียก่อน และหลังจากที่การปรับพฤติกรรมได้ดำเนินไปจนบรรลุเป้าหมายพฤติกรรมที่ได้รับการปรับแล้ว ซึ่ง

เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ใดเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอผู้ปรับพฤติกรรมจึงค่อยๆ ถอดแรงเสริมตลอดทั้งกระบวนการที่ใช้ในการปรับพฤติกรรมนั้นออกไป แล้วเปิดโอกาสให้บุคคลนั้นได้เริ่มต้นกระบวนการในการปรับพฤติกรรมนั้นๆ ของเขาเอง พร้อมทั้งหาวิธีการรักษานั้นให้คงอยู่

2. การฝึกการควบคุมตนเอง โดยการฝึกให้บุคคลที่ประสงค์จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้รู้จักปรับพฤติกรรมเป้าหมายจากตัวแบบ และฝึกให้รู้จักเลือกเลียนแบบพฤติกรรมที่ต้องการจะเลียนแบบจากตัวแบบให้ได้อย่างเหมาะสม

3. การฝึกการควบคุมตนเอง โดยการสังเกตตนเอง ในกรณีนี้บุคคลที่ประสงค์จะปรับพฤติกรรมของตนเองจะต้องกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่ตนคาดหวัง และตั้งเป้าหมายไว้ในการฝึกการควบคุมตนเองนี้ จะต้องให้บุคคลนั้นรู้จักสังเกตการเปลี่ยนแปลงของตนเอง และเรียนรู้วิถีทางที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้บรรลุเป้าหมายตามที่ตนประสงค์

4. การฝึกการควบคุมตนเอง โดยการวางเงื่อนไขให้ตนเองเงื่อนไขบุคคลที่ประสงค์จะปรับพฤติกรรมของตนเองให้บรรลุเป้าหมายนั้น อาจได้แก่ เงื่อนไขของการเสริมแรงแก่ตนเองและเงื่อนไขการลงโทษตนเองและในกรณีที่บุคคลนั้นสามารถกระทำหรือมีพฤติกรรมที่สมความคาดหวัง และบรรลุเป้าหมายที่ตนเองได้กำหนดไว้ นั่น บุคคลนั้นจะให้แรงเสริมด้วยตนเองและแรงเสริมที่ตนเองให้แก่ตนเอง จะมีค่าและเป็นพลังที่จะกระตุ้นให้บุคคลนั้นกระทำหรือมีพฤติกรรมในวิถีทางที่พึงประสงค์ต่อไป

5. การฝึกการควบคุมสิ่งเร้าบางประการ ในกรณีเช่นนี้จะต้องอาศัยพลังใจที่เข้มแข็งของบุคคลนั้น ที่จะต้องหาทางที่จะถอดถอนสิ่งเร้านั้นออกไป เช่นการบังคับใจตนเอง การไม่ให้ความสนใจกับสิ่งเร้านั้นๆ แม้ว่าสิ่งเร้านั้นจะเป็นสิ่งเร้าที่พึงประสงค์ก็ตาม แต่สิ่งเร้านั้นๆ ก็ทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถจะควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้บรรลุเป้าประสงค์ได้

6. การฝึกการควบคุมตนเอง โดยขจัดสิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์ที่เป็นผลให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยง และทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถบรรลุพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ กรณีเช่นนี้แสดงว่า พฤติกรรมที่พึงประสงค์ซึ่งเป็นพฤติกรรมเป้าหมายของบุคคลนั้นอาจจะยาก ไม่เชิญชวนให้กระทำ เพราะฉะนั้นบุคคลจึงหลีกเลี่ยงไปทำสิ่งอื่นที่ง่ายกว่า เป็นที่พึงพอใจมากกว่า ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องขจัดสิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์ให้หมดไปจากสถานการณ์นั้นๆ เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถควบคุมตนเองไม่เกิดความวอกแวก หลีกเลี่ยงงานใดงานหนึ่งที่ตนจะต้องรับผิดชอบและเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่จะต้องเกิดขึ้น

3.5 ข้อดีและข้อพิจารณาในการควบคุมตนเอง

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536: 31-32) ได้กล่าวถึงข้อดีและข้อพิจารณาของการควบคุมตนเองไว้ดังนี้

ข้อดีของการควบคุมตนเอง

1. การควบคุมตนเองเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่บุคคลสามารถให้ผลกรรมต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมได้อย่างสม่ำเสมอเพราะสามารถสังเกตเห็นพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงด้วยตนเองได้

2. การควบคุมตนเอง ทำให้เกิดการแผ่ขยายพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะเป็นการแผ่ขยายข้ามสภาพการณ์ ข้ามพฤติกรรมหรือข้ามเวลา (การคงอยู่ของพฤติกรรม)

3. พฤติกรรมบางชนิดไม่สามารถให้บุคคลภายนอกเป็นผู้ควบคุมให้เนื่องจากสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นมีสิ่งเร้ามากมายและยังมีการให้การเสริมแรงและลงโทษตลอดเวลา เช่น พฤติกรรมการสูบบุหรี่ตั้งนั้นถ้ามีการใช้วิธีการควบคุมตนเองควบคู่กันไปการดำเนินการจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. การใช้การควบคุมตนเอง บางครั้งสามารถที่จะนำมาใช้ควบคุมพฤติกรรมที่ได้รับผลกระทบอ่อน ผลกรรมอ่อนหมายถึง ผลกรรมที่มีปริมาณน้อยมากหรือเกิดขึ้นซ้ำไม่มีความสำคัญต่อการรับรู้ของบุคคลอื่นซึ่งมักไม่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เช่น โปรแกรมการลดความอ้วน

5. บุคคลสามารถทำได้ดีถ้าเป็นผู้กำหนดและตัดสินใจเลือกที่จะทำ ดังนั้น การควบคุมตนเองจึงทำให้การดำเนินโปรแกรมต่าง ๆ มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

6. การควบคุมตนเองช่วยประหยัดเวลาในการดำเนินการของผู้บำบัดเนื่องจากกระบวนการปรับพฤติกรรมทั้งหมดผู้เข้ารับการบำบัดเป็นผู้จัดการเอง ผู้บำบัดเพียงแต่ให้คำแนะนำและชี้แนะเท่านั้น

7. การควบคุมตนเองนั้นจะทำให้ผู้เข้ารับการบำบัดมีความรู้สึกที่ดีกับตนเองด้านทัศนคติต่อตนเอง ความรู้สึกถึงคุณค่าของตนเองหรือความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถทำให้บุคคลเหล่านั้นมองโลกในแง่ดีเพราะมีความเชื่อว่าสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพราะเขาเป็นผู้กระทำให้เกิดขึ้นเอง

ข้อควรพิจารณาในการควบคุมตนเอง

1. การกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายและเกณฑ์การแสดงผลพฤติกรรมเป้าหมายควรสะท้อนถึงปัญหาของพฤติกรรมที่แท้จริงไม่เช่นนั้นจะทำให้เกิดปัญหาได้

2. วิธีการบันทึกพฤติกรรมควรจะทำให้ง่ายและไม่เสียค่าใช้จ่ายสูงเพราะถ้าวิธีการบันทึกพฤติกรรมซับซ้อนเกินไปและไม่สะดวกต่อการบันทึกแล้ว ผู้เข้าร่วมการบำบัดอาจจะหยุดการบันทึกพฤติกรรมดังกล่าวได้

3. การเสริมแรงหรือการลงโทษ ควรจะอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้เข้ารับการบำบัด กล่าวคือ สามารถที่จะใช้ได้ทันทีที่ต้องการในกรณีที่พฤติกรรมบรรลุเป้าหมายหรือไม่บรรลุเป้าหมาย เพราะถ้ากระทำพฤติกรรมเป้าหมายตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้วไม่ได้รับการเสริมแรง แนวโน้มที่พฤติกรรมเป้าหมายนั้นจะยุติลงก็มีโอกาสเกิดขึ้นสูง

4. การลงโทษตนเองนั้น ควรระวังผลกระทบข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้น

5. การควบคุมตนเอง เป็นเทคนิคที่ได้ผลดีมากกว่าผู้ที่มีระดับสติปัญญาพอสมควร อีกทั้งเป็นผู้ที่มีความเชื่อในอัตลัษิต และความสามารถในตนเอง

จากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการควบคุมตนเองผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า โปรแกรมการควบคุมตนเอง (Self Control Program) ที่เหมาะสมในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง กระบวนการที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถกำกับตนเอง ควบคุมตนเองให้กระทำและแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง ซึ่งประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 นักเรียนกำหนดหรือมีส่วนร่วมในการกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนออกแบบสำรวจตัวเสริมแรง เพื่อให้แลกเปลี่ยนในการให้แรงเสริมเมื่อนักเรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

ขั้นที่ 3 นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเอง

ขั้นที่ 4 นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเอง

ขั้นที่ 5 หากนักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงตามเกณฑ์ที่กำหนดจะได้รับการเสริมแรงตามที่นักเรียนได้เลือกไว้ในขั้นที่ 2

3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองในต่างประเทศ

อิงแลนเดอร์ (Englander 1987: 39-51, อ้างถึงใน รจนา กาแก้ว 2541: 29) ได้ศึกษาความสามารถของการควบคุมตนเองของเด็กอายุระหว่าง 7-13 ปี โดยใช้แบบประเมินค่าของการควบคุมตนเองของเคนดอลล์ (The Self-Control Rating Scale) ผลการศึกษาพบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างอายุกับความสามารถในการควบคุมตนเอง กล่าวคือ เมื่ออายุมากขึ้นเด็กก็จะสามารถควบคุมตนเองได้มากขึ้น

กลินน์และโทมัส (Glynn and Thomas 1970: 123-132, อ้างถึงใน รจนา กาแก้ว 2541: 29) ได้ทำการศึกษาผลของการชี้แนะร่วมกับวิธีการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนประถมศึกษา จำนวน 34 คน โดยแบ่งระยะการทดลองเป็น 2 ระยะดังนี้ ระยะแรกผู้วิจัยให้นักเรียนใช้วิธีการควบคุมตนเองโดยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนด้วยตนเอง ระยะที่สองผู้วิจัยดำเนินการทดลองเช่นเดียวกับระยะที่หนึ่งแต่ผู้วิจัยใช้แผ่นป้ายเป็นตัวชี้แนะแทนคำสั่งของครูผลการทดลองพบว่า การใช้การชี้แนะร่วมกับวิธีการควบคุมตนเองทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นในระยะทดลอง และคงอยู่ในระดับสูงในระยะติดตามผล

โบรเดน ฮอลล์ และมิทส์ (Broden, Hall, and Mitts 1971: 191-199, อ้างถึงใน รจนา กาแก้ว 2541: 29) ได้ศึกษาผลของการสังเกตตนเองที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ของเด็กหญิงลิซา (Lisa) ซึ่งเรียนอยู่ในระดับ 8 โดยทำการสังเกตพฤติกรรม "เรียน" อันได้แก่ การทำงานที่ครูมอบหมาย การมองครูขณะที่สอน การมองเพื่อนที่กำลังตอบคำถามหรือการตอบคำถามเมื่อครูเรียกและพฤติกรรม "ไม่เรียน" อันได้แก่ ลุกจากที่นั่งโดย

ไม่ได้รับอนุญาต คุยกับเพื่อน มองออกไปนอกหน้าต่าง นำสิ่งของที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนขึ้นมา เช่น แป้ง หวี และนำวิชาอื่นขึ้นมาทำ หลังจากเก็บข้อมูลระยะเส้นฐานแล้ว ก็ให้ลิซาทำการ สังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองโดยใส่เครื่องหมายบวกเมื่อมีพฤติกรรม “เรียน” และใส่เครื่องหมายลบเมื่อมีพฤติกรรม “ไม่เรียน” ลงในกระดาดษบันทึก ผลการทดลองพบว่า พฤติกรรมการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ของลิซา เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 30 เป็นร้อยละ 78 ของเวลาเรียน ทั้งหมดในระยะเวลาที่มีการสังเกตตนเองและมีคำชมจากครู และยังคงเป็นร้อยละ 77 ของเวลาเรียน ทั้งหมดในระยะติดตามผล 3 สัปดาห์ถัดมา

โบลสตาด และจอห์นสัน (Boldstad and Johnson 1972: 443-454,อ้างถึงใน กาญจนา พูนสุข 2542: 23) ได้ศึกษากระบวนการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนเกรด 1 และเกรด 2 จำนวน 38 คน ที่มีพฤติกรรมก่อกวน อันได้แก่ พูดคุยเสียงดัง การทำเสียงดังโดยไม่ได้รับอนุญาต ตีเพื่อนในชั้นเรียน และลุกจากที่นั่งหรือวิ่งเล่นในชั้นเรียน โดยแบ่งผู้รับการทดลองออกเป็นกลุ่มย่อยๆ ดังนี้ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงจากภายนอก (ER) กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ใช้กระบวนการควบคุมตนเอง (SR₁, SR₂) โดยวิธีการของทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันตรงที่ กลุ่มที่ 2 จะต้องสังเกตและบันทึกพฤติกรรมต่อไปในช่วงสุดท้ายของการทดลอง ส่วนกลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุม (NR) การทดลอง แบ่งเป็น 4 ช่วง ช่วงที่ 1 เป็นระยะเส้นฐาน ช่วงที่ 2 เป็นช่วงเริ่มการทดลอง โดยที่กลุ่มที่ 1, กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 ได้รับการเสริมแรงจากภายนอกเมื่อพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนลดลง ส่วนกลุ่มที่ 4 ครูสอนตามปกติช่วงที่ 3 กลุ่มที่ 1 ยังคงได้รับการเสริมแรงจากภายนอก ส่วนกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 ได้รับการฝึกให้ใช้กระบวนการควบคุมตนเอง และการเสริมแรงตนเอง ช่วงที่ 4 ซึ่งเป็นช่วงสุดท้าย เป็นช่วงที่ยุติการให้การเสริมแรงทั้ง 3 กลุ่ม ในขณะที่กลุ่มที่ 2 ยังคงสังเกตและบันทึกผลตนเองต่อไป ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม และกลุ่มที่ 2 มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลงมากกว่ากลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 3 ส่วนกลุ่มที่ 3 มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลงมากกว่ากลุ่มที่ 1 ซึ่งผลการทดลองแสดงให้เห็นว่า การฝึกกระบวนการควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนมากกว่าการได้รับการเสริมแรงจากภายนอก

แดรบบแมน และคนอื่นๆ (Drabman and Other 1973: 10-16,อ้างถึงใน กาญจนา พูนสุข 2542: 23) ได้ทำการศึกษาการใช้วิธีการสังเกตและประเมินตนเองปรับพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของเด็กชายอายุ 9-10 ปี จำนวน 7 คน ผลการทดลองพบว่า การสังเกตและประเมินตนเองทำให้พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลง

บราวน์ (Brown 1975: 319-330,อ้างถึงใน กาญจนา พูนสุข 2542: 23) ได้ใช้กระบวนการควบคุมตนเองเพื่อลดความวิตกกังวลของคนไข้จากศูนย์สุขภาพจิต ใช้เวลาในการฝึกฝน 10 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า คนไข้ที่ได้รับการฝึกกระบวนการควบคุมตนเองมี

ความวิตกกังวลน้อยลงและมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น

ฟรายด์แมน (Friedman 1980: 40-42,อ้างถึงใน กาญจนา พูนสุข 2542: 23) ได้ศึกษาการใช้วิธีการควบคุมตนเองของเด็กหญิง คนหนึ่งชื่อ ซูซาน (Susan) อายุ 11 ปี ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคจิลส์ เดอ ลา ทัวเรตส์ซินโดรม (Gillers de la tourette's Syndrome) เมื่ออายุ 10 ปี แต่เริ่มมีอาการมาตั้งแต่อายุ 7 ปี โดยจะมีอาการชักกระตุกตามใบหน้าและกล้ามเนื้อส่วนอื่นๆ และมักจะพูดคำไม่สุภาพในภาวะตึงเครียด เช่น คำพูดที่เกี่ยวกับอุจจาระ โดยเฉลี่ยจะพูดประมาณ 150 ครั้ง ต่อชั่วโมง ซูซานได้รับการฝึกผ่อนคลายความตึงเครียดและการใช้จินตนาการในทางบวก เช่น นึกถึงคำที่แสดงความสุขสนานเมื่ออยู่ในภาวะตึงเครียด เพราะฉะนั้นจึงต้องสังเกตตนเองพร้อมทั้งให้การเสริมแรงตนเองโดยมีแม่คอยสนับสนุน การทดลองใช้เวลาหลายสัปดาห์ ผลการทดลองพบว่าอัตราการพูดคำไม่สุภาพและการชักกระตุกตามใบหน้าและกล้ามเนื้อส่วนอื่นๆ ของซูซานลดลง ทั้งยังให้ผลเป็นที่น่าพอใจในการติดตามผลเป็นระยะเวลา 18 เดือนต่อมา แสดงให้เห็นว่า วิธีการควบคุมตนเองสามารถลดอาการที่ไม่พึงประสงค์ลงได้

กราเซียโนและมูนีย์ (Graziano and Mooney1980: 206-213,อ้างถึงใน กาญจนา พูนสุข 2542: 23) ที่ได้ใช้กระบวนการควบคุมตนเองเพื่อลดความกลัวของเด็กอายุระหว่าง 6-12 ปี จำนวน 33 คน ที่กลัวความมืดอย่างรุนแรงโดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 17 คน กลุ่มควบคุม 16 คน เด็กจะได้รับการฝึกให้ใช้กระบวนการควบคุมตนเองเมื่อเกิดความกลัวดังนี้ คือ 1) การผ่อนคลายกล้ามเนื้อ 2) การจินตนาการถึงภาพที่สวยงาม 3) การพูดประโยคที่แสดงถึงความกล้าหาญ เด็กจะต้องฝึกเช่นนี้ที่บ้านทุกๆ คืน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ และมีผู้ปกครองดูแล โดยในระยะแรก เขาได้ทำการฝึกอบรมผู้ปกครองให้เข้าใจถึงวิธีการที่จะให้คำแนะนำในการเสริมแรงและการให้กำลังใจแก่เด็กในขณะที่เด็กได้รับการฝึก ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองกลัวความมืดลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม

โรเซนบอม (Rosenbaum 1980: 46-48,อ้างถึงใน กาญจนา พูนสุข 2542: 23) ได้ศึกษาการควบคุมตนเองโดยใช้ แบบทดสอบการควบคุมตนเองในสถานการณ์ทั่วไปที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นกับกลุ่มตัวอย่าง 7 กลุ่ม จำนวน 600 คน ซึ่งประกอบด้วย นักเรียน นิสิต นักศึกษาและบุคคลทั่วไป โดยแบ่งตามช่วงอายุตั้งแต่ 15-62 ปี ผลการศึกษาพบว่า อายุเป็นตัวแปรสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล

3.7 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการควบคุมตนเองในประเทศไทย

วารุณี จันท์แสงสุก (2524: 26-27) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการสังเกตตนเองควบคู่กับการเสริมแรงตนเองกับการสังเกตตนเองเพียงอย่างเดียว หรือการเสริมแรงตนเองเพียงอย่างเดียว เพื่อเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมสนใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

โรงเรียนฉวางรัชดาภิเษก จำนวน 3 คน เป็นนักเรียนหญิง 2 คน นักเรียนชาย 1 คน ผลการทดลองพบว่า การสังเกตตนเองควบคู่กับการเสริมแรงตนเองสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสนใจได้ดีกว่าการสังเกตตนเองเพียงอย่างเดียวหรือการเสริมแรงตนเองเพียงอย่างเดียว

ภรณ์ อินทสร (2526: 72-75) ได้ศึกษาผลของการใช้วิธีควบคุมตนเองปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร จำนวน 24 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 12 คน กลุ่มควบคุม 12 คน ด้วยวิธีการจับคู่นักเรียนที่มีระดับพฤติกรรมตั้งใจเรียนใกล้เคียงกันมากที่สุด แล้วจัดเข้ากลุ่มทดลองหรือกลุ่มควบคุม การทดลองแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ระยะแรกหาพื้นฐานพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทดลอง ระยะที่ 2 ให้นักเรียนกลุ่มทดลองใช้วิธีการควบคุมตนเองปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตั้งใจเรียน ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมเรียนตามสภาพปกติ ระยะสุดท้ายทำการติดตามผล ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ใช้การควบคุมตนเองมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ใช้การควบคุมตนเอง

อรนงค์ วิทยานิพนธ์ (2533: 48) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมก่อนในห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดใหม่ช่องลม กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่ใช้การควบคุมตนเอง 8 คน กลุ่มที่ใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม 8 คน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ใช้การควบคุมตนเองและนักเรียนที่ใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม มีพฤติกรรมก่อนในห้องสมุดลดลงไม่แตกต่างกัน

อติวัฒน์ พรหมาสา (2533: 83-84) ได้ศึกษาผลของการฝึกควบคุมที่มีต่อความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีคะแนนจากแบบวัดไอเอเออาร์ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนสูงจากแบบวัด ไอเอเออาร์ กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนต่ำจากแบบวัดไอเอเออาร์และกลุ่มทดลองที่ 3 กลุ่มนักเรียนที่มีการคะแนนจากแบบวัดไอเอเออาร์ โดยทั้ง 3 กลุ่มทดลองนี้ใช้การฝึกการควบคุมตนเอง ผลการทดลอง พบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม กลุ่มมีคะแนนความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์สูงขึ้นจากระยะพื้นฐานภายหลังการฝึกการใช้การควบคุมตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองที่ 1 มีคะแนนความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 และ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คมคาย อนุจันทร์ (2538: 53) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยา จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไป จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่ม

ทดลองที่ 2 ใช้การควบคุมตนเอง และกลุ่มทดลองที่ 2 ใช้การเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกัน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ใช้การควบคุมตนเองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ภายหลังการทดลองและนักเรียนที่ใช้การเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ภายหลังการทดลอง โดยพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างกัน

รจนา กาแก้ว (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่เรียนร่วมกับเด็กปกติระดับก่อนประถมศึกษาจากการใช้วิธีการปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเองผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ภายหลังการใช้วิธีปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเอง

กาญจนา พูนสุข (2542: 53) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง การใช้สัญลักษณ์เงื่อนไขเป็นกลุ่มและรายบุคคลต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 27 (บ้านชำเม็ง) อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 35 คน เป็นนักเรียนชาย 21 คน นักเรียนหญิง 14 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้การควบคุมตนเอง กลุ่มทดลองที่ 2 ใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 3 ใช้การวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ใช้การควบคุมตนเอง นักเรียนที่ได้รับการใช้สัญลักษณ์เงื่อนไขเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่ได้รับการใช้สัญลักษณ์เงื่อนไขเป็นรายบุคคล มีพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศดังที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าการปรับพฤติกรรมโดยวิธีการควบคุมตนเองนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ เช่น การใช้การควบคุมตนเองในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน พฤติกรรมการทำแบบฝึกหัด พฤติกรรมก่อกวน พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมที่เกี่ยวกับอารมณ์ เช่น ความกลัว ความวิตกกังวล เป็นต้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อตัวนักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องทางด้านการเรียนรวมทั้งการดำเนินชีวิตได้เป็นอย่างดี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาผลของโปรแกรมการควบคุมตนเองที่มีต่อการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยมีวิธีดำเนินงานในการวิจัยดังนี้

1. ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
4. การดำเนินการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน อย่างเด่นชัด จำนวน 1 คน อายุ 17 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ประจำปีการศึกษา 2549 ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) และครูประจำชั้น ครูประจำวิชา มีความเห็นตรงกันว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

วิธีการคัดเลือกตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

1. เป็นนักเรียนที่ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา มีความเห็นตรงกันว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนขณะเรียนในชั้นเรียน จากการสังเกตของผู้วิจัยสูง ในพฤติกรรม 3 อย่าง คือ ลุกเดินไปมาขณะเรียน พูดคุยกับเพื่อนขณะเรียน น่างานของวิชาอื่นหรือกิจกรรมอื่นมาทำขณะเรียน

- 3.เป็นผู้ที่ยอมรับว่าตนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และต้องการปรับปรุงแก้ไขตนเอง
- 4.มีเวลาเรียนในชั้นเรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ในภาคการศึกษาที่ผ่านมา

ประวัติของตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ เกิดเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ.2533 อายุ 17 ปี เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประเภทหูหนวกสนิท สาเหตุเนื่องมาจากประสาทหูผิดปกติ นักเรียนไม่มีความพิการอื่นแทรกซ้อน สติปัญญาปกติ ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ เมื่ออยู่ในห้องเรียน นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนสูง โดยครูประจำชั้น ครูประจำวิชา หลายท่านมีความเห็นตรงกันว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่เรียนสูง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

- 1.แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 2.โปรแกรมการควบคุมตนเอง

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

- 1.แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.1 ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี หลักการ แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.2 นำข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนแบบบันทึกความถี่ของพฤติกรรม (Frequency Recording) ในเวลา 1 คาบเรียน 60 นาที ตั้งแต่เวลา 9.30 - 10.30 น.
 - 1.3 นำแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเสนอต่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 2 ท่าน ประกอบด้วย รองศาสตราจารย์ ลิขิต กาญจนภรณ์ อาจารย์ประจำ ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร และ นางสาวอุษา กลแกม รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์ด้านการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มาเป็นเวลา 20 ปี เพื่อตรวจสอบรายละเอียดของแบบสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ว่าเหมาะสมและสอดคล้องกับนิยามศัพท์ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

1.4 นำแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนั่งในระยะห่างกันแต่อยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ชัดเจนและจดบันทึกพฤติกรรม ที่สังเกตได้ โดยทำการบันทึกเป็นเวลา 2 สัปดาห์ รวม 8 ครั้ง แล้วนำผลการบันทึกที่ได้มาหาค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต

ค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต (Interobserver Reliability) ของการสังเกตแบบบันทึกความถี่ ใช้สูตรการคำนวณดังนี้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต 2524: 173)

$$IOR = \frac{\text{ค่าความถี่น้อย}}{\text{ค่าความถี่มาก}} \times 100$$

โดยค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกตจะต้องมีค่าตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป จึงจะถือว่าข้อมูลมีค่าเชื่อถือได้

2.โปรแกรมการควบคุมตนเอง

2.1 ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี หลักการแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างโปรแกรมการควบคุมตนเอง

2.2 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2.1 มาสร้างโปรแกรมการควบคุมตนเองให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยและสามารถนำไปใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้

2.3 นำโปรแกรมการควบคุมตนเองที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจ ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์และวิธีดำเนินโปรแกรมการควบคุมตนเอง จำนวน 2 ท่าน ประกอบด้วย รศ.ลิขิต กาญจนภรณ์ อาจารย์ประจำ ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร นางสาวอุษา กลแกม รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ โรงเรียน โสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์ด้านการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นเวลา 20 ปี

2.4 นำโปรแกรมการควบคุมตนเองมาแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยมีรายละเอียดดังนี้

โปรแกรมการควบคุมตนเอง

หัวข้อ	การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ได้แก่ ลุกเดินไปมาขณะครูสอน พูดคุยกับเพื่อนขณะครูสอน นำงานวิชาอื่นมาทำขณะเรียน
สาระสำคัญ	นักเรียนสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนด้วยกระบวนการควบคุมตนเองได้

จุดมุ่งหมาย	เพื่อศึกษาว่ากระบวนการควบคุมตนเองจะทำให้พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนนักเรียนลดลงหรือไม่
เครื่องมือ/อุปกรณ์	1.แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนสำหรับนักเรียนผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย 2.รายการตัวเสริมแรงที่นักเรียนเลือกไว้ (ดังแสดงในภาคผนวก ข)
วิธีดำเนินการ	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้กระบวนการควบคุมตนเองเป็นขั้นตอนดังนี้
ขั้นตอนการทดลอง	<p>1.กระบวนการทดลอง</p> <p>ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายพร้อมทั้งเป้าหมายการสังเกต บันทึกและประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน ใน 3 พฤติกรรม คือ ลุกเดินไปมาขณะครูสอน พูดคุยกับเพื่อนขณะครูสอน นำงานวิชาอื่นมาทำขณะเรียน</p> <p>ขั้นที่ 2 นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงโดยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรง (ดังแสดงในภาคผนวก ข)</p> <p>ขั้นที่ 3 ดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาไทยและนักเรียนจะบันทึกพฤติกรรมของตนเองด้วย โดยผู้วิจัยจะให้เงื่อนไขกับนักเรียนว่า หากนักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงตามที่เลือกไว้</p> <p>ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมของตนเองเมื่อหมดเวลาเรียน 60 นาที</p> <p>ขั้นที่ 5 นักเรียนตรวจสอบความถี่ของผลการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองส่งให้ผู้วิจัยเพื่อตรวจสอบการบันทึกความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจากการสังเกตของนักเรียน</p> <p>2.การเสริมแรง</p> <p>ผู้วิจัยให้สิ่งเสริมแรงแก่นักเรียนตามเงื่อนไขโดยใช้คะแนนค่าเฉลี่ยจากแบบบันทึกพฤติกรรมของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยและของนักเรียนเป็นเกณฑ์ โดยการตรวจสอบการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนได้ตรงกับการบันทึกพฤติกรรมของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย เนื่องจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เป็นตัวอย่างที่ใช้ศึกษานั้น ขณะเรียนในชั้นเรียน</p>

นักเรียนจะใช้ประสาทสัมผัสที่เหลืออยู่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ นั่นคือ นักเรียนจะพูดคุยโต้ตอบกับครู เป็นภาษามือ จึงมีผลให้นักเรียนต้องใช้มือในการสื่อสารและใช้สายตาในการรับรู้ตลอดเวลาแตกต่างจากเด็กปกติ ดังนั้นการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเองจึงไม่แน่นอน จากข้อจำกัดของความบกพร่องทางการได้ยินของนักเรียนดังกล่าว ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องใช้ค่าคะแนนจากการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยขณะทำการทดลองเป็นเกณฑ์ในการให้สิ่งเสริมแรงแก่นักเรียน แต่ขณะที่ทำการทดลองผู้วิจัยได้กำหนดให้นักเรียนบันทึกและประเมินพฤติกรรมของตนเองด้วยเพื่อฝึกให้นักเรียนเกิดกระบวนการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง โดยเงื่อนไขการให้สิ่งเสริมแรง ผู้วิจัยได้พูดคุยชี้แจง จนเป็นที่ยอมรับของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างที่ใช้ศึกษาก่อนทำการทดลอง

เกณฑ์การให้สิ่งเสริมแรง ประกอบด้วย นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงตามที่ได้เลือกไว้ เมื่อสิ้นสุดการทดลองในแต่ละครั้ง คือ ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ลดลงจากพฤติกรรมเส้นฐานคือ 12.25 ครั้ง จำนวนตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับตัวเสริมแรงที่นักเรียนเลือกไว้ลำดับที่ 1 และถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงจากพฤติกรรมเส้นฐาน 2 ครั้ง จะได้รับสิ่งเสริมแรงที่เลือกไว้ลำดับที่ 2 และถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงจากพฤติกรรมเส้นฐานเพียง 1 ครั้งนักเรียนจะได้รับสิ่งเสริมแรงที่เลือกไว้ลำดับที่ 3 และถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน มากกว่าหรือไม่ลดลงจากพฤติกรรมเส้นฐาน นักเรียนจะไม่ได้รับสิ่งเสริมแรง (การรับสิ่งเสริมแรงของนักเรียนตลอดการทดลอง 3 ระยะ ดังแสดงในภาคผนวก ข)

ผู้วิจัยร่วมกำหนดเงื่อนไขกับนักเรียนว่าเงื่อนไขการให้การเสริมแรงจะเปลี่ยนไปทุก 2 สัปดาห์ โดย ในสัปดาห์ที่ 1-2 เด็กจะได้รับการเสริมแรงทุกครั้ง ในเงื่อนไขที่เลือกไว้ทั้ง 3 ลำดับ ในสัปดาห์ที่ 3-4 เด็กจะได้รับการเสริมแรงสัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยจะเหลือสิ่งเสริมแรงเพียงลำดับที่ 1 และ 2 ตามเงื่อนไขเดิม ในสัปดาห์ที่ 5-8 เด็กจะได้รับการเสริมแรงสัปดาห์ละ 1 ครั้งและรับการเสริมแรงตามเงื่อนไขเดิมแต่จะเหลือสิ่งเสริมแรงเพียงลำดับที่ 1

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบรายกรณี (Single Subject Design) ผู้วิจัยทำการทดลองสัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 60 นาที รวม 48 ครั้ง โดยทำการทดลองใน วันจันทร์ วันอังคาร วันพฤหัสบดีและวันศุกร์ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่วันที่ 4 ธันวาคม 2549 ถึงวันที่ 9 มีนาคม 2550 โดยการทดลอง แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.ขั้นเตรียมการก่อนดำเนินการทดลอง ใช้เวลา 2 สัปดาห์ เริ่มตั้งแต่วันที่ 4 ธันวาคม 2549 ถึงวันที่ 16 ธันวาคม 2549 โดยดำเนินการในเรื่องต่อไปนี้

1.1 ผู้วิจัยขออนุญาตผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ครูประจำวิชาภาษาไทยของโรงเรียน โดยชี้แจงหลักการ และระยะเวลาการดำเนินการวิจัย

1.2 เลือกผู้ช่วยวิจัย 1 คน โดยมีหลักในการเลือก คือ ผู้ช่วยวิจัยเป็นครูประจำชั้น ซึ่งทำหน้าที่ครูประจำชั้นนักเรียนที่เป็นตัวอย่างในการวิจัยมาแล้ว 1 ภาคการศึกษา

1.3 ผู้วิจัยดำเนินการฝึกผู้ช่วยวิจัยเกี่ยวกับหลักการปรับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยโปรแกรมการควบคุมตนเองรวมถึงการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

1.4 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ไม่ใช่เรียนตัวอย่าง เพื่อให้การสังเกตพฤติกรรมตรงกัน

2. ขั้นตอนการทดลอง เป็นการดำเนินการปรับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เป็นนักเรียนตัวอย่าง โดยใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง ใช้เวลาในการทดลอง 12 สัปดาห์ สัปดาห์ ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที จำนวนทั้งหมด 48 ครั้ง ในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยทำการทดลองอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่วันที่ 19 ธันวาคม 2549 ถึงวันที่ 9 มีนาคม 2550 โดยการทดลอง แบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานของพฤติกรรม (Base line) เป็นระยะที่ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวน 1 คน เพื่อเป็นระยะเส้นฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนขณะเรียนวิชาภาษาไทย ในระยะนี้ยังไม่มีการให้โปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยการควบคุมตนเอง ระยะเส้นฐานใช้เวลา 2 สัปดาห์ สังเกตและบันทึกพฤติกรรมสัปดาห์ละ 4 ครั้ง รวม 8 ครั้ง

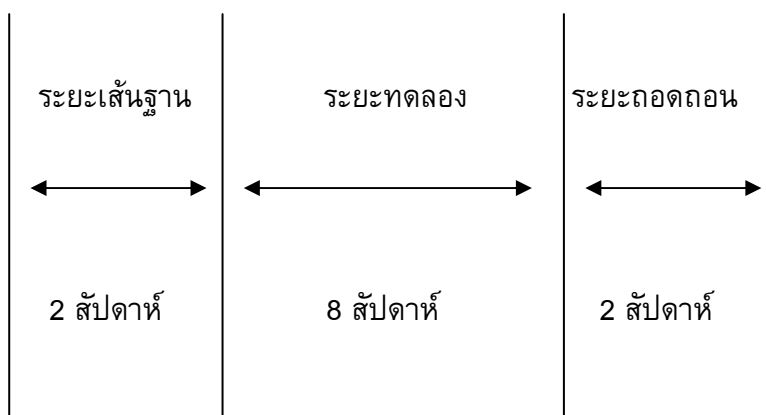
ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (Treatment) เป็นระยะที่ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างในขณะเรียนวิชาภาษาไทยโดยผู้วิจัยใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองโดยชี้แจงกระบวนการทดลองกับนักเรียนที่เป็นตัวอย่างก่อนที่ครูประจำวิชาจะเริ่มการเรียนการสอน เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมของตนเองจากการบันทึกพฤติกรรมของตนเองและเปรียบเทียบกับผลการบันทึกพฤติกรรมของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย โดยผู้วิจัยจะให้สิ่งเสริมแรงแก่นักเรียนตัวอย่าง ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ ระยะนี้ดำเนินการทดลองสัปดาห์ละ 4 วัน สัปดาห์ ละ 4 ครั้ง เป็นเวลา 8 สัปดาห์ รวม 32 ครั้ง

ระยะที่ 3 ระยะถอนถอน (Withdrawal) เป็นระยะที่กลับไปใช้กระบวนการตามระยะที่ 1 คือหยุดการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองกับนักเรียนที่เป็นตัวอย่าง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างในขณะเรียนวิชาภาษาไทย ระยะนี้ใช้เวลา 2 สัปดาห์สังเกตพฤติกรรมสัปดาห์ละ 4 ครั้ง รวม 8 ครั้ง

3.หลังสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 นำผลการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้วิจัยในการทดลอง ทั้ง 3 ระยะมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

3.2 นำเสนอข้อมูลด้วยตารางและแผนภูมิ

แผนภูมิที่ 1 แสดงระยะต่างๆของการทดลอง

บทวิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ สงวนลิขสิทธิ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยมีหลักการดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ทั้ง 3 ระยะการทดลอง ของผู้วิจัย มาตรวจวัดความถี่ และหาค่าเฉลี่ย
2. ผู้วิจัยบันทึกความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ทั้ง 3 ระยะการทดลองลงในตาราง
3. ผู้วิจัยนำความถี่พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ทั้ง 3 ระยะการทดลองมาเสนอเป็นรูปแผนภูมิ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่และค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังได้รับโปรแกรมการควบคุมตนเอง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำผลของการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มาวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ความถี่และค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2 และแผนภูมิที่ 2

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ตารางที่ 2 แสดงความถี่และค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตลอดการทดลอง 3 ระยะ

ระยะทดลอง	ครั้งที่ทดลอง																																																รวม	ค่าเฉลี่ย						
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48								
ระยะพื้นฐาน	11	10	13	9	13	15	13	14																																															98	12.25
ระยะทดลอง									13	12	11	13	11	9	10	8	11	7	12	10	11	8	10	8	7	8	6	8	10	8	6	7	6	5	8	7	6	5	7	6														274	8.56	
ระยะถอดถอน																																																						39	4.85	

จากตารางที่ 2 พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความถี่และค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในช่วงการทดลอง ระยะต่างๆ ดังนี้

ระยะที่ 1 (A) เป็นระยะเส้นฐาน ข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวน 8 ครั้ง มีความถี่เท่ากับ 98 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.25 ครั้ง

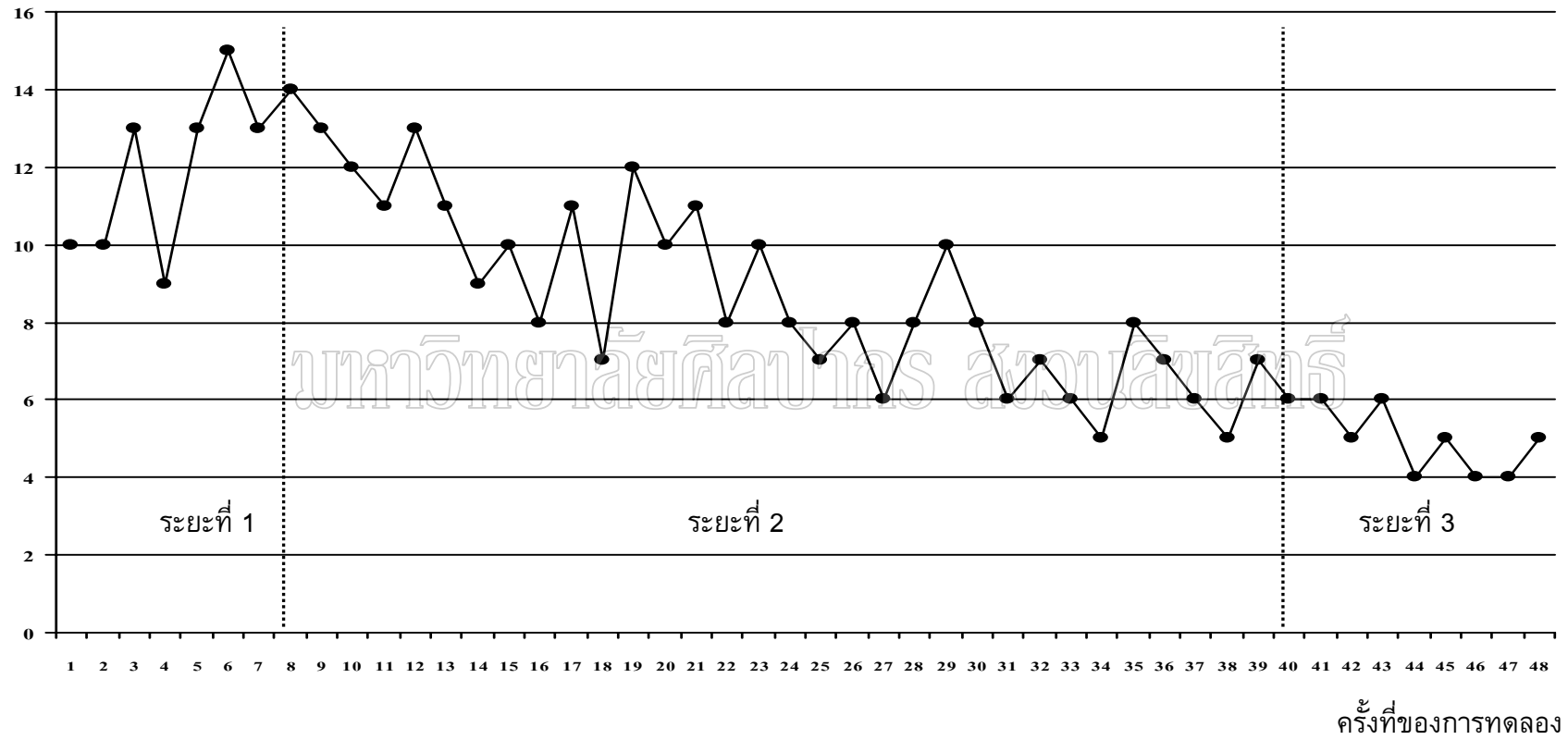
ระยะที่ 2 (B) เป็นระยะที่ใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 32 ครั้ง มีความถี่เท่ากับ 274 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.56 ครั้ง

ระยะที่ 3 (A) เป็นระยะที่ถอดถอนการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง ข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 8 ครั้ง มีความถี่เท่ากับ 39 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.85 ครั้ง

สรุปพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่าที่ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐาน ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน อยู่ในระดับสูงสุดคือ 12.25 ครั้ง และในระยะที่ 2 ระยะทดลอง มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงเหลือ 8.56 ครั้ง และในระยะที่ 3 ซึ่งเป็นระยะที่ถอดถอนการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง พบว่าค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงเหลือ 4.85 ครั้ง

ข้อมูลจากตารางที่ 2 สามารถนำเสนอในรูปแบบของแผนภูมิได้ ดังแสดงไว้ในแผนภูมิที่ 2

ความถี่ของพฤติกรรม

แผนภูมิที่ 2 แสดงค่าความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในการทดลอง 3 ระยะ

จากแผนภูมิที่ 2 แสดงค่าความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในการทดลอง ทั้ง 3 ระยะ พบว่าที่ระยะที่ 1 ระยะเสัฐาน ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีค่าสูงสุด คือ 15 ครั้ง และในระยะที่ 2 ระยะทดลอง มีความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีค่าสูงสุด คือ 13 ครั้ง และในระยะที่ 3 ซึ่งเป็นระยะที่ถอดถอนการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมีค่าสูงสุด คือ 6 ครั้ง

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลของโปรแกรมการควบคุมตนเองต่อการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการควบคุมตนเองต่อการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 1 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1.แบบสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 2.โปรแกรมการควบคุมตนเอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบรายกรณี (Single Subject Design) โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานของพฤติกรรม (Baseline) เป็นการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยยังไม่มีการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง ระยะนี้ใช้เวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง รวม 8 ครั้ง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (Treatment) เป็นการดำเนินการทดลองโดยใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง ระยะนี้ใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง รวม 32 ครั้ง

ระยะที่ 3 ระงับถอน (Withdrawal) เป็นการระงับถอนโปรแกรมการควบคุมตนเอง โดยผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง รวม 8 ครั้ง

การวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่และค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมการควบคุมตนเองสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง โดยจากการทดลอง พบว่าที่ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐาน ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมีค่าเท่ากับ 12.25 ครั้ง และในระยะที่ 2 ระยะทดลองซึ่งมีการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน พบว่าค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงเหลือ 8.56 ครั้ง สรุปได้ว่าจากค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ลดลงในระยะที่ 2 น่าจะเป็นผลมาจากการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และในระยะที่ 3 เป็นระยะที่ถอดถอนการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองพบว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงเหลือ 4.85 ครั้ง

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของโปรแกรมการควบคุมตนเองต่อการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนซึ่งศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ เป็นนักเรียนที่ผู้วิจัยทำการคัดเลือกมาเป็นตัวอย่างในการวิจัย พบว่าหลังการใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยการควบคุมตนเอง การวิเคราะห์ความถี่และค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละระยะการทดลอง ค่าความถี่และค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลดลงในระยะที่ดำเนินการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง โดยเห็นจากการเปลี่ยนแปลงค่าความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากระยะที่ 2 ระยะทดลองลดลงต่ำกว่า ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐาน จากผลการทดลอง แสดงว่าโปรแกรมการควบคุมตนเองสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ ทั้งนี้เพราะการปรับพฤติกรรมด้วยการควบคุมตนเองเป็นวิธีที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมายของพฤติกรรม เจือปนใจการเสริมแรงซึ่งนักเรียนจะได้รับแรงเสริมที่ได้กำหนดไว้ ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รจนา กาแก้ว (2541: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่เรียนร่วมกับเด็กปกติระดับก่อนประถมศึกษาจากการใช้วิธีการปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเองผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ภายหลังจากใช้วิธีปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเอง

จากการที่ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่ได้รับการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง พบว่านักเรียนให้ความสนใจ กระตือรือร้นในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง และ

ให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี เห็นได้จาก เมื่อหมดเวลาการทดลองในแต่ละครั้ง นักเรียนจะรีบมารวมประเมินพฤติกรรมของตนเองในการทดลองทุกครั้ง รวมถึงประเมินผลการรับแรงเสริมตามเงื่อนไขที่นักเรียนได้ร่วมกำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วารุณี จันท์แสงสุก (2524: 26-27) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการสังเกตตนเองควบคู่กับการเสริมแรงตนเองกับการสังเกตตนเองเพียงอย่างเดียว หรือการเสริมแรงตนเองเพียงอย่างเดียว เพื่อเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมสนใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนจวางชธานีประชา จำนวน 3 คน เป็นนักเรียนหญิง 2 คน นักเรียนชาย 1 คน ผลการทดลองพบว่าการสังเกตตนเองควบคู่กับการเสริมแรงตนเองสามารถปรับพฤติกรรมสนใจได้ดีกว่าการสังเกตตนเองเพียงอย่างเดียวหรือการเสริมแรงตนเองเพียงอย่างเดียว ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าเมื่อหยุดการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง ในระยะที่ 3 ระยะถดถอย พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลดลงต่ำกว่าระยะที่ 2 ระยะทดลอง ทั้งที่ไม่มีการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง ผลดังกล่าวเกิดจากในระยะที่ 3 ของการทดลองเป็นช่วงที่จะมีการสอบปลายภาคเรียนทำให้เป็นช่วงเวลาที่ไม่มีการเรียนการสอนแต่จะเป็นการเตรียมตัวสอบ ครูผู้สอนจะมาบอกแนวข้อสอบและเนื้อหาที่จะออกสอบ ทำให้นักเรียนที่เป็นตัวอย่างและนักเรียนอื่นๆ ในชั้นเรียนที่ความสนใจและตั้งใจเรียนมากขึ้น ทำให้ในระยะที่มีการถดถอยโปรแกรมการควบคุมตนเองแล้ว ความถี่และค่าเฉลี่ยพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลดลงต่ำกว่าระยะที่ 2 ระยะทดลอง และจากการสัมภาษณ์นักเรียนที่เป็นตัวอย่าง (รายละเอียดจัดแสดงในภาคผนวก ง.) นักเรียนบอกว่ารู้สึกว่ามีครู(ผู้วิจัย)ได้มาพูดคุยและบอกว่าตนเองมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนอยากจะทำให้นักเรียนลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเพื่อประโยชน์ของนักเรียนเอง นักเรียนจึงมีความรู้สึกอยากจะทำลดดูเนื่องจากมีการให้รางวัลด้วย ในระยะที่ทำการทดลอง ระยะที่ 2 นักเรียนบอกว่าไม่รู้สึกลำบากที่จะต้องควบคุมพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง และทำให้ได้รับรางวัลที่ตนเองชอบอีกด้วย แต่หลายครั้งที่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเพิ่มสูงขึ้น เนื่องมาจากเมื่อหยุดเรียนในวันเสาร์ อาทิตย์ นักเรียนอยู่ที่บ้านนักเรียนไม่มีเพื่อนคุย เพราะพ่อแม่ พี่ น้องไม่รู้จักภาษามือ (ภาษาของคนหูหนวก) เหมือนเพื่อนๆ ที่โรงเรียน ทำให้เมื่อมาโรงเรียนนักเรียนจึงอยากพูดคุยเรื่องราวต่างๆ กับเพื่อนที่เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยกันอย่างสนุกสนาน จนไม่สนใจเรียน และเมื่อผู้วิจัยถามว่าทำไมเมื่อผู้วิจัยหยุดการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองในระยะที่ 3 นักเรียนจึงมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงอีก ทั้งที่ไม่มีการดำเนินโปรแกรมและไม่มีการให้รางวัล นักเรียนที่เป็นตัวอย่างบอกว่า นักเรียนรู้สึกว่าจากการทดลอง ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าตั้งใจเรียนเป็นสิ่งที่ดี และเป็นช่วงใกล้สอบนักเรียนกลัวสอบตกจึงสนใจในเนื้อหาที่ครูมาทบทวนเพื่อเตรียมตัวสอบ ถึงแม้ผู้วิจัยจะไม่ใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน แต่นักเรียนรู้สึกว่าตั้งใจเรียนจะทำให้ตนเองมีผลการเรียนที่ดี ไม่ถูกครูดุด่าบ่อยๆ

จากการสัมภาษณ์ทำให้ผู้วิจัยเชื่อมโยงข้อมูลของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างจึงพบว่า ผลการเรียนที่ผ่านมานักเรียนไม่เคยสอบตก ในรายวิชาใดๆ และระดับผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ทำให้สอดคล้องกับบทสัมภาษณ์ และผลการวิจัยในการทดลองทั้ง 3 ระยะ ดังนั้นเมื่อนักเรียนที่เป็นตัวอย่างได้รับการปรับพฤติกรรมโดยการควบคุมตนเองจึงเป็นการปลูกฝังให้นักเรียน รู้สึกว่าตนเองทำในสิ่งที่ได้ มองเห็นคุณค่าของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 31-32) ที่กล่าวถึงข้อดีและข้อควรพิจารณาของการควบคุมตนเองไว้ว่าการควบคุมตนเองนั้นจะทำให้ผู้เข้ารับบำบัดมีความรู้สึกที่ดีกับตนเองด้านทัศนคติต่อตนเอง ความรู้สึกถึงคุณค่าของตนเองหรือความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถทำให้บุคคลเหล่านั้นมองโลกในแง่ดีเพราะมีความเชื่อว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพราะเขาเป็นผู้กระทำให้เกิดขึ้นเอง

ดังนั้นการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับมัธยมศึกษาจึงสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลงได้เนื่องจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอายุช่วงวัยรุ่นจะมีวุฒิภาวะในการควบคุมตนเองได้ สนใจตนเองอยากเป็นผู้นำ และเป็นที่ยอมรับของคนอื่นๆ ดังนั้นการปลูกฝังให้นักเรียนทำในสิ่งที่ดีและทำให้เพื่อนๆ ชื่นชมจึงทำให้นักเรียนที่ฝึกการควบคุมตนเองมองคุณค่าของตนเองและมีความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถทำให้มองโลกในแง่ดีซึ่งสอดคล้องกับอิงแลนเดอร์ (Englander 1987: 39-51, อ้างถึงใน รจนา กาแก้ว 2541: 29) ที่ศึกษาความสามารถของการควบคุมตนเองของเด็กอายุระหว่าง 7-13 ปี โดยใช้แบบประเมินค่าของการควบคุมตนเองของเคนดอลล์ (The Self-Control Rating Scale) ผลการศึกษาพบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างอายุกับความสามารถในการควบคุมตนเอง กล่าวคือ เมื่ออายุมากขึ้นเด็กก็จะสามารถควบคุมตนเองได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะของการวิจัย

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

1. การนำโปรแกรมการควบคุมตนเองไปใช้ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น อาจจะเหมาะสมกับเด็กในช่วงอายุที่มีวุฒิภาวะในการควบคุมตนเองได้แล้ว เช่น นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาและเด็กไม่ควรมีความบกพร่องประเภทอื่นซ้ำซ้อนร่วมด้วย จึงจะทำให้โปรแกรมการปรับพฤติกรรมบรรลุผลตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงควร ศึกษาและคัดกรองเด็กก่อนว่าไม่มีภาวะความพิการอื่นซ้ำซ้อน

2. ในการทดลองใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองขณะทำการทดลองในชั้นเรียนควรชี้แจงและอธิบายให้นักเรียนอื่นในชั้นเรียนเข้าใจด้วยว่าเป็นการปรับพฤติกรรมการเรียนร่วมกัน เพื่อให้เด็กอื่นในชั้นเรียนให้ความร่วมมือและไม่รบกวนการทดลองจนเกิดเป็นตัวแปรแทรกซ้อน

3. การใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองในการปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาใดๆ ควรใช้คู่กับการเสริมแรงหรือการวางเงื่อนไขอื่นๆที่เหมาะสมเพื่อจะทำให้โปรแกรมการปรับพฤติกรรมมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาผลของโปรแกรมการควบคุมตนเองเพื่อปรับพฤติกรรมที่มีปัญหาอื่นๆของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เช่น พฤติกรรมก่อกวนชั้นเรียน พฤติกรรมหนีเรียน เป็นต้น
2. ควรมีการทดลองใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองกับนักเรียนที่มีความบกพร่องประเภทอื่นๆที่มีปัญหาทางพฤติกรรม แต่มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มี ความบกพร่องอื่นซ้ำซ้อน

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. การศึกษาบุคคลเป็นรายกรณี. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2527.
- _____ . จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2528.
- กรมสามัญศึกษา.กองการศึกษาเพื่อคนพิการ. คู่มือสำหรับผู้ปกครองบุคคลที่มีปัญหาทางพฤติกรรมหรืออารมณ์. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2543.
- กาญจนา พูนสุข. “การศึกษาการเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง การใช้สัญลักษณ์ เจื่อนไขเป็นกลุ่มและรายบุคคลต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 27 (บ้านชำเม็ง) อำเภอ กันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ”วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2542.
- คมคาย อนุจันทร์. “การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการเสริมแรงพฤติกรรม ที่ขัดกันเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน มงฟอร์ตวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชา จิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2538.
- จันทร์รัตน์ ยี่รัฐศิริ. “ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนาริเบศร์ จังหวัดนนทบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2536.
- ชัยพร วิชชาวุธ. การวิจัยเชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,2523.
- นงเยาว์ แคนสุข. “ผลของการใช้วิธีการควบคุมตนเองและการชี้แนะด้วยวาจาของครูที่มีต่อการ ปรับพฤติกรรมลอกงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 .” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2540.
- เบ็ญจกุล จีนาพันธ์.”การปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน: การศึกษาเฉพาะกรณีพฤติกรรมชนอยู่ ไม่สุขเกินปกติ.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2517.

ปภาวดี แจ็งศิริ. “ผลของการควบคุมตนเองที่มีต่อพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2527.

ประเทือง ภูมิภัทราคม. “ผลของการเสริมแรงทางบวกปรับพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนในห้องเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6: การศึกษาในแง่ของการแผ่ขยายข้ามพฤติกรรมสภาพการณ์และการคงอยู่ของพฤติกรรม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2530.

_____. การปรับพฤติกรรม: ทฤษฎีและการประยุกต์. ปทุมธานี: ฝ่ายเอกสารตำราวิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาในพระบรมราชูปถัมภ์,2535.

ผดุง อารยวิญญู. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาภาคพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2528

_____. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2542.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย ,2530.

_____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย,2536.

พรชูลี อาชาวอรุณ. “ผลของการใช้วิธีการควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2527.

ภรณ์ อินทศร. “ผลของการใช้วิธีการควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2527

เยาวภา กันทรวิชยานุกูล. “ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนป่าโมกข์วิทยาภูมิ จังหวัดอ่างทอง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2530.

รจนา กาแก้ว. "การศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่เรียนร่วมกับเด็กปกติระดับก่อนประถมศึกษาจากการใช้วิธีการปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเอง." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2541.

ลัดดา แซ่ปั้ง. "การใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

ลำไย สายโงน. "ผลการใช้วิธีการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2542.

วารุณี จันท์แสงสุก. "ผลของการสังเกตและการเสริมแรงตนเองตามทฤษฎีฟรีแมคต่อพฤติกรรมไม่สนใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนจวางชดภิเชก." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525.

วิรัตน์ชัย ยงวณิชย์. "การศึกษาผลของการอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาเป็นภาษาเขียนร่วมกับภาพท่าภาษามือ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ ความคงทนในการเรียนรู้ และทัศนคติต่อรูปแบบหนังสือของนักเรียนหูหนวก." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535

ศรียา นิยมธรรม. ความบกพร่องทางการได้ยิน ผลกระทบทางจิตวิทยา การศึกษาและสังคม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.

สมพร สุทัศน์ีย์. ม.ร.ว. จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย, 2533.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภานิต. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

_____. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด.

กรุงเทพฯ : กองสารสนเทศ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ,2543.

_____. ปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ :

กองสารสนเทศ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ,2544.

สุพล ชัดเชื้อ."การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการปรับสัใหม่ที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเสมียนนารี กรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2535.

อดิวัฒน์ พรหมาสา."ผลของการฝึกควบคุมตนเองที่มีต่อความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีคะแนนแบบวัดไอเอเออาร์ต่างกัน."วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2533.

อรษา สุดาดวง."การเปรียบเทียบผลการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันและการปรับสัใหม่เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมวันสังกัดกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,3539.

อรอนงค์ วิทยานิพนธ์. "การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมก่อกวนในห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดใหม่ช่องลม กรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2533.

อรุณ หมี่นวงศ์."การเปรียบเทียบผลของการปรับสัใหม่และการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมความขัดแย้งกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิชาการสำนักงานเขตดินแดง กรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2540.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ภาคผนวก ก
แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนแบบบันทึกความถี่

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนแบบบันทึกความถี่

ขั้นตอนเกี่ยวกับการพัฒนาเครื่องมือ แบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับเกณฑ์ในการพิจารณาในการพิจารณาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ดังต่อไปนี้

พฤติกรรมที่ 1 ลุกเดินไปมาขณะเรียน หมายถึง ขณะที่ครูสอน นักเรียนลุกออกจากที่นั่งแล้วเดินไปมาในชั้นเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น เดินไปแกล้งเพื่อน เดินออกนอกชั้นเรียนโดยไม่ขออนุญาตครู เดินไปมาในชั้นเรียนโดยไม่มีจุดมุ่งหมาย

พฤติกรรมที่ 2 พูดคุยกับเพื่อนขณะเรียน หมายถึง ขณะที่ครูสอน นักเรียนพูดคุยกับเพื่อนในชั้นเรียนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน

พฤติกรรมที่ 3 นำงานของวิชาอื่นหรือกิจกรรมอื่นมาทำขณะเรียน หมายถึง ขณะที่ครูสอนนักเรียนนำงาน หรือกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนขึ้นมาทำโดยไม่สนใจกิจกรรมการสอนของครู เช่น นำใบงานของวิชาอื่นขึ้นมาทำ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการให้คะแนนจากพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยมีวิธีการบันทึกดังนี้

ทำเครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับพฤติกรรม เมื่อนักเรียนที่เป็นตัวอย่างแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในช่วงเวลาที่สังเกต

ไม่ทำเครื่องหมายใดๆ ถ้านักเรียนที่เป็นตัวอย่างไม่มีการแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในช่วงเวลาที่สังเกต

การบันทึกความถี่จะนับจากจำนวน เครื่องหมาย / แสดงความถี่ของพฤติกรรมเป้าหมายในช่วงเวลาที่สังเกต

แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

คำอธิบาย

ขอให้ครูบันทึกความถี่ (Frequency) ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยทำเครื่องหมาย / เท่ากับจำนวนครั้งของการกระทำลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงในช่วงเวลาที่กำหนดไว้

1.พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกในชั้นเรียนขณะที่ครูสอน โดยพฤติกรรมดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียนเองและเพื่อนนักเรียนคนอื่น โดยประกอบด้วยพฤติกรรมดังต่อไปนี้

1.1 ลุกเดินไปมาขณะเรียน หมายถึง ขณะที่ครูสอน นักเรียนลุกออกจากที่นั่งแล้วเดินไปมาในชั้นเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น เดินไปแกล้งเพื่อน เดินออกนอกชั้นเรียนโดยไม่ขออนุญาตครู เดินไปมาในชั้นเรียนโดยไม่มีจุดมุ่งหมาย

1.2 พูดคุยกับเพื่อนขณะเรียน หมายถึง ขณะที่ครูสอน นักเรียนพูดคุยกับเพื่อนในชั้นเรียนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน

1.3 นำงานของวิชาอื่นมาทำขณะเรียน หมายถึง ขณะที่ครูสอนนักเรียนนำงานหรือกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนขึ้นมาทำโดยไม่สนใจกิจกรรมการสอนของครู เช่น นำใบงานของวิชาอื่นขึ้นมาทำ

ตารางที่ 3 แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน			
ครั้งที่.....ชื่อนักเรียน.....ชั้น.....			
วัน/เดือน/ปี.....ผู้สังเกต			
ช่วงเวลาที่ แสดง พฤติกรรม (60 นาที)	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน		
	ลุกเดินไปมาขณะเรียน (ความถี่ของพฤติกรรม)	พูดคุยกับเพื่อนขณะเรียน (ความถี่ของพฤติกรรม)	ทำงานของวิชาอื่นมา ทำขณะเรียน (ความถี่ของพฤติกรรม)
9.30 -10.30 น.			
รวม			

/ = เกิดพฤติกรรม

การแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้สังเกตพฤติกรรม

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สังเกตพฤติกรรม
(.....)

ตอนที่ 3 การหาค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต (IOR)

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย ศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัย
 2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย ศึกษาและทำความเข้าใจนิยามของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนให้เข้าใจตรงกัน เพื่อการบันทึกพฤติกรรมได้อย่างถูกต้อง

3. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยนั่งในระยะห่างกัน แต่อยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ชัดเจนไม่รบกวนการเรียนการสอนและจดบันทึกพฤติกรรม ที่สังเกตได้ โดยทำการบันทึกเป็นเวลา 2 สัปดาห์ รวม 8 ครั้ง และนำผลการบันทึกที่ได้มาหาค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต

ตารางที่ 4 แสดงค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต (IOR) ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การสังเกต ครั้งที่	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน			
	ผู้สังเกตคนที่ 1	ผู้สังเกตคนที่ 2	ค่า IOR	หมายเหตุ
1	8	9	88.88	
2	9	8	88.88	
3	10	9	90	
4	12	12	100	
5	7	8	87.50	
6	11	12	91.66	
7	12	13	92.30	
8	10	10	100	

ที่มา : จากการสังเกตและนำมาคำนวณ

ภาคผนวก ข
การเสริมแรง
มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

1.แบบสำรวจตัวเสริมแรง

ชื่อ ชั้น เลขที่

จงเรียงลำดับสิ่งที่นักเรียนต้องการมากที่สุดไปหาสิ่งที่นักเรียนต้องการน้อยที่สุด 3 อันดับ โดยให้หมายเลข 1 เป็นสิ่งที่นักเรียนต้องการมากที่สุด

1.
2.
3.

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

หมายเหตุ : แบบสำรวจตัวเสริมแรงจะสำรวจก่อนดำเนินการทดลอง

ลงชื่อ.....
(.....)
ผู้ตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรง

2.แบบบันทึกรายงานการรับสิ่งเสริมแรง

ตารางที่ 5 การรับสิ่งเสริมแรงของนักเรียนตลอดการทดลอง 3 ระยะ

ครั้งที่	สัปดาห์ที่ทดลอง	ความถี่ของ พฤติกรรม	เงื่อนไขการรับ รางวัล	รางวัลที่ได้
1	1	13	-	ไม่ได้รับรางวัล
2	1	12	-	ไม่ได้รับรางวัล
3	1	11	ลำดับที่ 3	ขนมปัง 5 บาท
4	1	13	-	ไม่ได้รับรางวัล
5	2	11	ลำดับที่ 3	ขนมปัง 5 บาท
6	2	9	ลำดับที่ 1	น้ำชาเขียวขวด 20 บาท
7	2	10	ลำดับที่ 2	น้ำส้มขวด 12 บาท
8	2	8	ลำดับที่ 1	น้ำชาเขียวขวด 20 บาท
9	3	10	ลำดับที่ 2	น้ำส้มขวด 12 บาท
10	4	9.25	ลำดับที่ 1	น้ำชาเขียวขวด 20 บาท
11	5	7.25	ลำดับที่ 1	น้ำชาเขียวขวด 20 บาท
12	6	7.75	ลำดับที่ 1	น้ำชาเขียวขวด 20 บาท
13	7	5	ลำดับที่ 1	น้ำชาเขียวขวด 20 บาท
14	8	6	ลำดับที่ 1	น้ำชาเขียวขวด 20 บาท

หมายเหตุ พฤติกรรมเส้นฐานเท่ากับ 12.25 ครั้ง

ภาคผนวก ค

การหาค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนตลอดการทดลอง 3 ระยะ
มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

การคำนวณค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตลอดการทดลองทั้ง 3 ระยะ

$$\text{ค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรม} = \frac{\text{ผลรวมของความถี่ของพฤติกรรมตลอดระยะของการทดลอง}}{\text{จำนวนครั้งของการสังเกตตลอดระยะของการทดลอง}}$$

ตัวอย่างการคำนวณค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมในการทดลองระยะที่ 1 (ระยะเส้นฐาน) นักเรียนที่เป็นตัวอย่างในการวิจัยมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเกิดขึ้นตลอดระยะเส้นฐานรวม 98 ครั้ง จำนวนที่สังเกต รวม 8 ครั้ง

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระยะที่ 1 ระยะเส้นฐาน

การสังเกต ครั้งที่	ระยะที่ 1 Base line		ระยะที่ 2 Treatment		ระยะที่ 3 Withdrawal	
	ความถี่ (ครั้ง)	ค่าเฉลี่ย (ครั้ง)	ผู้วิจัย (ครั้ง)	ค่าเฉลี่ย (ครั้ง)	ผู้วิจัย (ครั้ง)	ค่าเฉลี่ย (ครั้ง)
1	11					
2	10					
3	13					
4	9					
5	13					
6	15					
7	13					
8	14					
รวม	98	12.25				

ที่มา จากการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในการทดลองระยะที่ 1 ระยะเส้นฐาน

ภาคผนวก ง

บทสัมภาษณ์นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เป็นตัวอย่างในการวิจัย

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

บทสัมภาษณ์นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เป็นตัวอย่างในการวิจัย

วันที่ 12 เดือน มีนาคม พ.ศ.2550 สถานที่ โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ

- ผู้วิจัย นักเรียนคิดอย่างไรเมื่อผู้วิจัยต้องการให้นักเรียนลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนโดยการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง
- นักเรียน นักเรียนบอกว่ารู้สึกว้าวเมื่อครู(ผู้วิจัย)ได้มาพูดคุยและบอกว่าตนเองมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนอยากจะให้นักเรียนลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเพื่อประโยชน์ของนักเรียนเอง นักเรียนจึงมีความรู้สึกอยากจะทำลดดูเนื่องจากมีการให้รางวัลด้วย ในระยะที่ทำการทดลอง
- ผู้วิจัย ในระหว่างการทดลองนักเรียนคิดว่าตนเองสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้หรือไม่
- นักเรียน นักเรียนบอกว่าไม่รู้สึกลำบากที่จะต้องควบคุมพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง และทำให้ได้รับรางวัลที่ตนเองชอบอีกด้วยแต่หลายครั้งที่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากเมื่อหยุดเรียนในวันเสาร์ อาทิตย์ นักเรียนอยู่ที่บ้านนักเรียนไม่มีเพื่อนคุย เพราะพ่อแม่ พี่ น้องไม่รู้ภาษามือเหมือนเพื่อนๆ ที่โรงเรียนทำให้เมื่อมาโรงเรียนนักเรียนจึงอยากพูดคุยเรื่องราวต่าง ๆ กับเพื่อนที่เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยกันอย่างสนุกสนานจนไม่สนใจเรียน
- ผู้วิจัย ทำไมเมื่อผู้วิจัยหยุดการใช้โปรแกรมการควบคุมตนเองและหยุดการให้รางวัลแต่นักเรียนกลับมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงอีก
- นักเรียน นักเรียนบอกว่าจากการทดลอง ทำให้นักเรียนคิดว่าการตั้งใจเรียนเป็นสิ่งที่ดีและเป็นช่วงใกล้สอบนักเรียนกลัวสอบตกจึงสนใจในเนื้อหาที่ครูมาทบทวนเพื่อเตรียมตัวสอบ ถึงแม้ผู้วิจัยจะไม่ใช้โปรแกรมการควบคุมตนเอง แต่นักเรียนรู้สึกว่าการตั้งใจเรียนจะทำให้ตนเองมีผลการเรียนที่ดี ไม่ถูกครูดุว่าบ่อย ๆ
- ผู้วิจัย จากนี้ไปนักเรียนคิดว่าตนเองจะมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนต่อไปหรือไม่
- นักเรียน คิดว่าต่อคงต้องพยายามตั้งใจเรียนให้มากขึ้นเพราะปีหน้าก็จะขึ้นชั้น ม.6 แล้วเมื่อเรียนจบไปจะได้เรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นอีก

ลงชื่อ.....

ผู้สัมภาษณ์

ลงชื่อ.....

ผู้ถูกสัมภาษณ์

หมายเหตุ สัมภาษณ์และถามตอบด้วยภาษามือ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล ที่อยู่	นายพิเชษฐ ศรีอนันต์ 169 หมู่ 12 ตำบลบางภาษี อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม 73130
ที่ทำงาน	โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ โทรศัพท์ 0-2285-5618
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2543	สำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ วิชาโทภาษาอังกฤษ จากสถาบันราชภัฏสวนดุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2547	ศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยา การศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ.2543-2545	ครู โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม
พ.ศ.2545-2548	ครู ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 1 จังหวัดนครปฐม
พ.ศ.2548-ปัจจุบัน	ครูผู้ช่วย โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ จังหวัด กรุงเทพมหานคร